

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHORS

Jack Canfield
Mark Victor Hansen

Chicken Soup for the Teenage Soul[®] on TOUGH STUFF

*VƯỢT QUA
THỬ THÁCH ĐẦU ĐỜI*

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

Cùng bạn đọc

Introduction

Lời giới thiệu

Memories of my mother

Hồi ức về mẹ

“Dusting off!”

“Phủi bụi đi!”

Phoenix rising

Phượng hoàng bay cao

A gift of spirit

Quà tặng tâm hồn

The man my father was

Cha tôi

Losing myself

Đánh mất chính mình

Reaching Mom

Con đã chạm được vào mẹ

I am Loni

Tôi là Loni

Hitting bottom

Làm lại từ đầu

Table of three

Bàn dành cho ba người

A house is not a home

Trở lại mái ấm

Về tác giả và sự ra đời của Chicken Soup for the Soul

Thân tặng tất cả những người đang trần trở, đang vượt qua những khó khăn, thử thách tinh thần và luôn giữ vững niềm tin để tìm được hạnh phúc cuộc sống, để đạt được ước mơ của mình.”

- First News

Cùng bạn đọc

Sau khi thực hiện các tập Hạt Giống Tâm Hồn và những cuốn sách chia sẻ về cuộc sống, First News đã nhận được sự đón nhận và đồng cảm sâu sắc của đông đảo bạn đọc khắp nơi. Chúng tôi đã nhận ra rằng sự chia sẻ về tâm hồn là một điều quý giá và có ý nghĩa nhất trong cuộc sống hiện nay, giúp chúng ta vượt qua những nỗi buồn, những thất vọng để hướng đến một ngày mai tươi đẹp hơn với những ước mơ, hoài bão của mình và cảm nhận cuộc sống trọn vẹn hơn.

Trên tinh thần đó, First News tiếp tục giới thiệu đến các bạn những câu chuyện hay được chọn lọc từ bộ sách *Chicken Soup for the Soul* nổi tiếng của hai tác giả Jack Canfield và Mark Victor Hansen.

Đây là lần đầu tiên bộ sách *Chicken Soup for the Soul* được trình bày dưới dạng song ngữ để bạn đọc có thể cảm nhận được ý nghĩa câu chuyện bằng cả hai ngôn ngữ. Việc chuyển tải trọn vẹn và chính xác ý nghĩa sâu sắc của những câu chuyện theo nguyên bản tiếng Anh là một cố gắng lớn của chúng tôi. Rất mong nhận được những ý kiến đóng góp của bạn đọc để những tập sách tiếp theo của chúng tôi hoàn thiện hơn.

Mong rằng cuốn sách này sẽ là người bạn đồng hành với bạn trong cuộc sống.

- First News

Dear Teens,

Six years ago we had the idea to write a ***Chicken Soup for the Teenage Soul*** book for teenagers. As you know, it was very well received and millions of teens have found comfort and support in the stories that were written by their fellow teens. We received thousands of letters requesting that we compile more books for teens. These requests, combined with the deluge of stories that were being sent, gave us the needed motivation and resources to continue the series.

Every week we continue to receive hundreds of letters and stories from teenagers around the world via the Internet and through the mail. As we read the mountain of mail, we began to notice that the chapter on tough stuff was the most popular chapter in the books. After a while, we began to get requests for an entire book on tough stuff. Our response to these requests is the book you now hold in your hands.

Although the content of these stories is often disturbing and sometimes even tragic, the potential for insight, learning and “growing up” is enormous. We believe this is the reason for the overwhelming response to these types of stories. For example, we have had stories in previous books that dealt with the death of a parent. This is one of every child’s worst fears and one might question the benefit of including such stories. However, we have repeatedly heard comments such as these from our readers: “After reading that story, I immediately sat down and wrote my parents a letter apologizing for giving them such a hard time.” And, “Though my mom and I still have our little arguments, it is different now. I appreciate her so much more and I KNOW that everything she does is because she loves me. I didn’t really understand that before reading that story.” We rarely print a story unless the person writing it has learned or realized something profound from their experience. Hopefully, this lesson gets passed on to you, the reader, and will spare you similar pain. At the very least, it will let you know that you are not alone in the world with your challenges.

One of our most important criteria for including a story is that it leaves the reader a better person for having read it. An example of this

is the much-loved poem “Somebody Should Have Taught Him”. In this poem a young girl is killed by a drunk driver on her way home from a party. It is an extremely emotional poem that still makes us cry when we read it. The response this simple but powerful poem has evoked from thousands of teenagers is a commitment to never drink and drive. Many teens have written letters promising this to their parents; while in other cases some teens simply made a promise to themselves. The most gratifying part of all of this is that years later we have received follow-up letters informing us that they have kept their commitment.

There are no words to describe what we feel when we hear this kind of story. We are grateful and we are humbled, but more than anything, we are certain that as long as these stories are changing lives, we will continue to compile these books.

The image shows two handwritten signatures in blue ink. The first signature on the left is 'Jack Canfield' and the second signature on the right is 'Mark Victor Hansen'. Both are written in a cursive, flowing style.

JACK CANFIELD & MARK VICTOR HANSEN

Lời giới thiệu

Các bạn trẻ thân mến,

Sáu năm trước chúng tôi đã thực hiện cuốn ***Chicken Soup for the Teenage Soul***. Như các bạn đã biết, cuốn sách ấy đã được đón nhận nồng nhiệt, và hàng triệu độc giả trẻ đã tìm thấy nguồn an ủi cũng như sự động viên trong những câu chuyện được viết bởi chính những người bạn đồng trang lứa với mình. Chúng tôi đã nhận được hàng ngàn lá thư yêu cầu biên soạn thêm những quyển sách dành cho lứa tuổi thanh thiếu niên. Những lời yêu cầu này, cùng với rất nhiều câu chuyện được gửi đến đã mang lại cho chúng tôi sự động viên cũng như nguồn tư liệu cần thiết để tiếp tục thực hiện các tập sách.

Mỗi tuần, chúng tôi lại tiếp tục nhận được hàng trăm lá thư cùng những câu chuyện của các bạn trẻ từ khắp nơi trên thế giới gửi đến qua Internet và qua đường bưu điện. Khi đọc cả núi thư nhận được, chúng tôi để ý thấy chương viết về những khó khăn là chương được ưa chuộng nhất trong những tập sách. Ít lâu sau, chúng tôi nhận được những lời yêu cầu thực hiện một quyển sách viết riêng về vấn đề này. Chúng tôi đã đáp lại những yêu cầu ấy bằng quyển sách mà các bạn đang cầm trên tay.

Mặc dù nội dung của những câu chuyện này có thể khiến người đọc cảm thấy lo lắng, và thậm chí nó còn khá bi thảm, nhưng ảnh hưởng của nó đến khả năng nhận thức, học hỏi và trưởng thành của các bạn trẻ là rất to lớn. Chúng tôi tin rằng đó chính là lý do mà những câu chuyện thuộc thể loại này đã được đón nhận rất nồng nhiệt. Chẳng hạn như trong các quyển sách trước, chúng tôi đã có một số câu chuyện kể về cái chết của một người cha hoặc một người mẹ nào đó. Đây là một trong những nỗi khiếp sợ ghê gớm nhất đối với mỗi đứa trẻ, và có thể sẽ có người thắc mắc việc chúng tôi đưa những câu chuyện đó vào liệu có ích gì. Tuy nhiên, chúng tôi đã nhiều lần nhận được những tâm sự như thế này của bạn đọc: “Sau khi đọc xong câu chuyện ấy, tôi đã ngồi ngay xuống viết cho bố mẹ một lá thư xin lỗi vì tôi đã khiến bố mẹ phải khổ sở như thế” và “Mặc dù tôi và mẹ vẫn còn những bất đồng nhỏ, nhưng bây giờ mọi chuyện đã khác. Tôi yêu quý mẹ nhiều hơn và tôi BIẾT tất cả những gì mẹ làm là vì mẹ yêu tôi. Trước khi đọc được câu chuyện ấy, tôi đã không hiểu được điều này”. Ít khi chúng tôi cho in một câu chuyện nào mà người viết không học được hay nhận ra một điều gì đó sâu sắc từ chính trải nghiệm của họ. Chúng tôi hy vọng bài học này cũng sẽ được

chuyển tải đến bạn, giúp bạn xoa dịu những nỗi đau tương tự như thế. Ít nhất nó cũng giúp bạn hiểu rằng bạn không cô đơn khi đối mặt với thử thách.

Tiêu chí quan trọng nhất của chúng tôi khi chọn in một truyện là câu chuyện đó phải giúp độc giả trở thành người tốt hơn sau khi đọc. Ví dụ minh chứng cho điều này là bài thơ rất được yêu thích “Lẽ ra phải có ai dạy cho anh ấy biết”. Bài thơ kể về một cô bé sau khi đi dự tiệc về đã bị một tài xế say xin tông chết. Đó là một bài thơ rất cảm động mà mỗi khi đọc lại, chúng tôi vẫn rơi nước mắt. Hàng ngàn bạn trẻ đã hưởng ứng bài thơ đơn giản nhưng có sức ảnh hưởng mạnh mẽ đó bằng lời cam kết sẽ không bao giờ lái xe khi đã uống say. Rất nhiều bạn trẻ đã viết thư cho bố mẹ và hứa như thế; trong khi một số bạn chỉ đơn giản là tự hứa với chính mình. Điều đáng mừng nhất là sau nhiều năm, chúng tôi còn nhận được những lá thư thông báo rằng các bạn vẫn thực hiện đúng cam kết đó.

Không một ngôn từ nào có thể diễn tả được cảm xúc của chúng tôi khi nghe những câu chuyện như thế. Chúng tôi cảm thấy biết ơn họ và chúng tôi thấy mình thật nhỏ bé, nhưng hơn bất cứ điều gì, chúng tôi chắc chắn rằng khi những câu chuyện ấy có thể thay đổi được cuộc sống thì chúng tôi sẽ còn tiếp tục biên soạn những tập sách như thế này.

JACK CANFIELD & MARK VICTOR HANSEN

n January of 1998, I got the kind of call all actresses hope for: I had won the role of Julie Emrick on a new TV drama called *Felicity*. It should have been one of the most exciting moments of my life, but three months earlier something had happened that would disorder all. In October 1997, my mom, Christine Johnson, was diagnosed with cancer. Ten months later, she died at age fifty-three, and my life would never be the same.

My mom was my best friend. She taught me to appreciate every day. I think that is the key to life. I try to keep remembering that, and to make it a habit. And when I meet with difficulties, I just think about her.

I was like her sidekick growing up in Cape Cod, Massachusetts. My brother, Greig Jr., now thirty-three, and my sister, Julie, now thirty-two, were both older than me (I'm twenty-nine), so when they started school, it was just me and my mom together all day, running errands or just hanging out.

We even remained close through my rebellious period. In high school, I was staying out too late, doing the normal teenage stuff, so my parents sent me to a private school in New Hampshire. I got kicked out after eight months for getting caught in the boys' dorm. Oops! My punishment was having to go to a small local church school. When I did something wrong, if I tried to deny it or hide it, my mom would get angry. But if I admitted and apologized, she'd be totally cool. She was really fair.

She was also super-supportive. Ever since I was a kid, I knew I wanted to perform. She was always my biggest fan.

When I decided to move to New York City at nineteen to pursue an acting career, my mom and my dad, Greig Johnson, a car salesman, never said, "That's risky," or, "Don't do that." Two years later, in 1993, I moved to Los Angeles and got my first TV role as Kimberly.

Everything was going smoothly until the fall of 1997. My mom's

doctors thought she had cysts on her uterus that had grown and needed to be removed. But what should have been a simple hysterectomy turned into something far worse. Mom already kind of suspected. A couple of days before her surgery, she called me up really frightened and said, "Amy Jo, what if I have cancer?" and I was like, "Mom, you can't say that. No. No. No." So she went in for the operation. They didn't expect to find cancer, but it was everywhere. A rare type of cancer, it had started in her appendix, and by the time the doctors found it, it had spread all over her body.

I'll never forget the moment when my dad called and told me the news. It was Halloween. In shock, I flew back to be with my family. I remember sitting up one night with my dad, probably two days after we found out. He told me he knew she was going to die. I was like, "No, we've got to have hope."

My mom handled the news - and her terminal prognosis - with incredible bravery. That Christmas, which she knew would probably be her last, she bought us all tickets to see *The Lion King* on Broadway in New York. It was really emotional because the story is about the circle of life and dying and coming back again. I looked over at my mom during the scene where Simba sees his father's ghost. She had tears in her eyes. But she never broke down in front of any of us kids or her friends. I think my dad's the only one who saw how frightened she must have been.

My mom tried different therapies. She also went to a hospital in Washington, D.C., for a surgery the doctors hoped might give her more time. My sister and I slept on little cots in her hospital room.

But the surgery was a letdown. They opened her up again and said there was nothing they could do. The cancer had spread too much. Everyone was trying to help, recommending holistic medicines and special diets. We searched on the Internet for anything that might cure cancer. There are just a million things out there that people are trying to sell and tell you. Finally, my mom said, "Stop! I don't want to try anything else. Don't bring me any more crazy teas!"

That winter and spring, I traveled back and forth constantly between L.A. and Cape Cod. The people at *Felicity* were incredible. A couple of times, they stopped production or rearranged the schedule so I could go home. And the producers would send my mom hats and T-shirts and letters saying, "We love your daughter." I think it was a comfort for her to know that I would be taken care of when she was gone.

My mom didn't want to die in a hospital, so hospice workers came to our home in July of 1998. They were great because they helped my mom accept the fact that she was going to die. That allowed her to say good-bye to everybody. One day, she gathered her favorite jewelry and possessions and had each person she loved come upstairs, and she gave everything away. She gave some people back gifts that she remembered they had given to her, like, twenty years ago.

She kept her sense of humor until she died. Four days after the doctors had predicted she'd pass away, she was sitting in bed and started singing! She looked at my sister and me and jokingly said, "What am I going to do? A woman can't live without her jewels."

She wanted me to go back to work, where they were rearranging production for me, but I told her I was staying with her. Finally, she insisted: "This could go on for a month. You have to go." I said goodbye so many times. I'd hug her, kiss her, run downstairs, get in the car and then run back up. I did that, like, seven times. Finally, she said, "Amy Jo, this is getting ridiculous. Just go." It was the hardest goodbye I've said or will ever have to. Three days after that, on August 19, 1998, she died.

My sister called and told me the news. I was motionless for some time. Then, I went to my living room and just sat there, and suddenly, I got the most incredible feeling I've ever had. It was like my mom was in the room with me. It was like she came over and gave me peace, and it made me feel ready to go home for the funeral and be with my dad and the rest of the family.

- Amy Jo Johnson

"I still miss those I loved who are no longer with me but I find I am grateful for having loved them. **The gratitude has finally conquered the loss.**"

- Rita Mae Brown

Hồi ức về mẹ

Tháng Giêng năm 1998, tôi nhận được một cuộc điện thoại mà bất kỳ một nữ diễn viên nào cũng mong đợi: tôi được thủ vai Julie Emrick trong vở kịch truyền hình **Hạnh phúc**. Lẽ ra đó là một trong những khoảnh khắc hân hoan nhất trong cuộc đời của tôi, nhưng ba tháng trước đó, một việc đã xảy đến khiến cho mọi thứ đều bị đảo lộn. Tháng Mười năm 1997, mẹ tôi, Christine Johnson, được chẩn đoán bị mắc bệnh ung thư. Mười tháng sau, mẹ mất ở tuổi năm mươi ba, và cuộc sống của tôi không bao giờ trở lại như xưa được nữa.

Mẹ là người bạn tốt nhất của tôi. Mẹ dạy tôi biết trân trọng từng ngày. Tôi nghĩ đó chính là chìa khóa để bước vào cuộc sống. Tôi cố gắng ghi nhớ điều đó, rồi chuyển nó thành một thói quen. Và mỗi khi gặp phải một vương mắc gì, tôi lại nghĩ đến mẹ.

Tôi giống như người bạn tri kỷ lớn lên cùng mẹ ở Mũi Cod, Massachusetts. Vì cả anh Greig Jr. - hiện đã ba mươi ba tuổi, và chị Julie của tôi - giờ cũng ba mươi hai tuổi, đều lớn tuổi hơn tôi (hiện nay tôi hai mươi chín tuổi), nên lúc anh chị bắt đầu đi học thì chỉ còn tôi với mẹ ở nhà với nhau suốt ngày. Những lúc ấy, hai mẹ con cùng làm các công việc vặt vãnh hoặc chỉ đi loay quanh.

Tôi với mẹ vẫn luôn gắn bó với nhau ngay cả khi tôi phải trải qua giai đoạn nổi loạn của tuổi dậy thì. Lúc học trung học, tôi thường về nhà trễ do mãi lo mấy chuyện vớ vẩn của tuổi mới lớn, thế là bố mẹ gửi tôi vào một trường dân lập ở New Hampshire. Chỉ sau tám tháng, tôi bị đuổi khỏi trường do bị bắt gặp trong phòng ngủ tập thể của bọn con trai. Ôi! Hình phạt cho tôi là tôi phải tới học tại một ngôi trường nhỏ trong một nhà thờ ở địa phương. Mỗi khi làm sai điều gì mà tôi lại ra sức chối hoặc che giấu thì mẹ sẽ nổi giận. Nhưng nếu tôi biết nhận lỗi và xin lỗi mẹ thì mẹ sẽ dịu lại. Mẹ thực sự rất công bằng.

Mẹ còn là một cổ động viên tuyệt vời. Ngay từ khi còn bé, tôi đã biết mình rất thích biểu diễn, và mẹ luôn là cổ động viên nhiệt tình nhất của tôi.

Năm mười chín tuổi, khi tôi quyết định đến thành phố New York để theo đuổi nghề diễn viên thì mẹ và cả bố tôi - Greig Johnson, lúc đó là một người bán xe hơi, đã không hề nói: “Thật mạo hiểm” hay “Đừng làm thế”. Hai năm sau, năm 1993, tôi lại chuyển đến Los Angeles và nhận vai diễn đầu tiên là nhân vật Kimberly.

Mọi chuyện diễn ra suôn sẻ cho đến mùa Thu năm 1997. Bác sĩ nghĩ rằng trong tử cung của mẹ có một u nang đã phát triển lớn và cần phải được cắt bỏ. Nhưng chuyện gì sẽ xảy ra nếu thủ thuật cắt bỏ tử cung đơn giản đó lại trở thành một điều gì đó tệ hại hơn? Mẹ có vẻ nghi ngờ về điều này. Trước ca phẫu thuật vài ngày, mẹ gọi cho tôi trong một tâm trạng lo sợ: “Amy Jo này, điều gì sẽ xảy ra nếu mẹ bị ung thư nhỉ?”, và tôi cũng có tâm trạng như mẹ: “Mẹ, mẹ đừng nói thế. Đừng mà”. Rồi cũng đến lúc phải phẫu thuật. Mọi người đều không nghĩ rằng mẹ bị ung thư, nhưng các tế bào ung thư lại xuất hiện ở khắp nơi trong cơ thể mẹ. Một dạng ung thư hiếm thấy, nó bắt đầu từ ruột thừa, cho đến lúc bác sĩ phát hiện ra thì nó đã lan rộng ra khắp cơ thể của mẹ.

Tôi sẽ không bao giờ quên được giây phút khi bố gọi điện để báo tin ấy cho tôi biết. Đó là ngày lễ Halloween. Tôi đáp máy bay ngay về cùng gia đình trong tâm trạng choáng váng. Tôi nhớ cái đêm tôi đã ngồi cùng bố, hình như là hai ngày sau khi biết tin. Bố nói là bố biết mẹ sẽ chết. Tôi cũng thế, nhưng tôi nói: “Không đâu bố ạ, chúng ta phải luôn hy vọng”.

Mẹ đón nhận tin này cùng cái chết được báo trước bằng một sự can đảm lạ thường. Giáng sinh năm đó, mẹ cũng biết đấy có lẽ là mùa Giáng sinh cuối cùng của mẹ, nên mẹ đã mua vé và đưa tất cả chúng tôi đi xem vở kịch được chuyển thể từ bộ phim ***Vua sư tử*** tại rạp Broadway ở New York. Vở kịch thật xúc động vì đó là câu chuyện nói về vòng luân hồi sinh tử vô tận. Khi tới cảnh Simba trông thấy hồn của sư tử cha, tôi quay sang nhìn mẹ. Mẹ khóc. Nhưng chưa bao giờ mẹ tỏ ra suy sụp trước mặt các con hay trước bạn bè. Tôi nghĩ chỉ có bố mới biết được mẹ đang sợ hãi đến dường nào.

Mẹ đã thử nhiều biện pháp trị liệu khác nhau. Mẹ còn tới một bệnh viện ở Washington, D.C. để thực hiện một ca phẫu thuật mà các bác sĩ hy vọng là sẽ kéo dài thêm thời gian sống cho mẹ. Những ngày ấy, chị tôi và tôi đã ngủ trên những cái giường nhỏ kê trong phòng bệnh của mẹ.

Nhưng ca phẫu thuật không thay đổi được gì. Họ đã mổ cho mẹ nhưng bảo rằng họ không thể làm được gì hơn. Các tế bào ung thư đã lan quá rộng. Mọi người ai cũng cố giúp mẹ, khuyên mẹ nên dùng những liều thuốc đặc trị và có chế độ ăn kiêng đặc biệt. Chúng tôi thì

tìm trên Internet tất cả những thông tin có thể giúp chữa được bệnh ung thư. Ở đó có hàng triệu thứ mà người ta cố chào mời để bán cho bạn. Cuối cùng, mẹ nói: “Thôi! Mẹ không muốn thử thêm thứ gì nữa. Đừng bắt mẹ uống những thứ thuốc vớ vẩn đó nữa!”.

Suốt mùa đông và mùa xuân năm đó, tôi cứ đi đi về về giữa L.A. và Mũi Cod. Mọi người trong đoàn kịch **Hạnh phúc** thật tốt bụng. Đã đôi lần họ phải dừng vở kịch hoặc sắp xếp lại lịch diễn để tôi có thể về nhà. Đạo diễn còn gửi cho mẹ tôi mấy cái nón và mấy cái áo thun cùng một lá thư: “Chúng cháu rất quý con gái của bác”. Tôi nghĩ điều đó đã giúp mẹ cảm thấy yên lòng vì biết rằng tôi sẽ được chăm sóc khi mẹ ra đi.

Mẹ không muốn ra đi ở bệnh viện, nên các nhân viên ở bệnh viện đã đến nhà tôi vào tháng Bảy năm 1998. Họ thật giỏi vì đã giúp được mẹ tôi chấp nhận sự thật rằng mẹ sẽ chết. Điều đó giúp mẹ có thể nói lời tạm biệt với tất cả mọi người. Một ngày nọ, mẹ gom tất cả những món nữ trang và tài sản yêu thích của mình lại và bảo từng người mà mẹ yêu quý lên phòng, rồi mẹ phân phát hết tất cả mọi thứ. Mẹ trao tặng lại những món quà ấy cho những người mà theo mẹ nhớ là họ đã tặng chúng cho mẹ gần hai mươi năm về trước.

Mẹ vẫn giữ được tính hài hước cho đến tận giây phút cuối cùng. Bốn ngày sau khi bác sĩ dự đoán là mẹ sắp phải ra đi, mẹ ngồi trên giường và bắt đầu hát! Mẹ nhìn hai chị em tôi và nói đùa: “Mẹ sẽ làm gì nhi? Một người phụ nữ không thể sống thiếu đồ trang sức đâu”.

Mẹ muốn tôi quay trở lại công việc, vì đoàn kịch đã phải sắp xếp lại kế hoạch dàn dựng tác phẩm vì tôi, nhưng tôi bảo tôi muốn ở lại với mẹ. Cuối cùng, mẹ phải năn nỉ: “Chuyện này có thể kéo dài cả tháng ấy chứ. Con phải đi thôi”. Tôi đã chào tạm biệt mẹ rất nhiều lần. Tôi ôm mẹ, hôn mẹ, đi xuống lầu, ngồi vào trong xe và sau đó lại chạy lên, cứ như thế đến bảy lần. Sau cùng, mẹ nói: “Amy Jo, chuyện này bắt đầu buồn cười rồi đó. Đi đi con”. Đó là lời chào tạm biệt khó khăn nhất mà tôi phải nói. Ba ngày sau, ngày 19 tháng Tám năm 1998, mẹ mất.

Chị tôi gọi điện và báo cho tôi biết tin dữ. Tôi bất động một hồi lâu. Sau đó tôi đi vào phòng khách và ngồi đó, bất chợt tôi có một cảm giác kì lạ mà tôi chưa từng cảm nhận bao giờ. Cảm giác ấy giống như mẹ đang ở trong phòng cùng tôi vậy. Như thể mẹ trở lại để mang đến sự yên bình cho tôi. Điều đó giúp tôi có đủ nghị lực để trở về nhà dự tang lễ của mẹ và tiếp tục cuộc sống của mình với bố và những thành viên khác trong gia đình.

- Amy Jo Johnson

“Tôi vẫn luôn nhớ thương những người tôi yêu quý – những người không còn bên tôi nữa, nhưng tôi thấy mình thật thanh thản vì đã rất yêu thương họ. **Lòng biết ơn** cuối cùng cũng **chiến thắng** nỗi đau **mất mát**.”

- Rita Mae Brown

have a friend named Trey, who is exactly ten years older than I am, yet he lives the childlike life of one who is many years younger. When I was six, he was part of my Sunday school class. He seemed huge and intimidating at first, sitting crammed into a small wooden chair, but we became best friends on that first day after he broke a cookie in two and with a large grin handed me the smaller half. I thought of him as a protector, a special friend. It didn't matter that he was mentally handicapped, for I saw him as a grown-up who understood me. As years went by, however, I began to outgrow Trey. I grew up and Trey just grew. Sometimes I would watch him and wonder: did he notice that I was no longer in his Sunday school class? Did he realize I had moved on with my life as he treaded water?

A year before I began college - where I planned to participate in many sports as I had in high school - Trey's mom asked me if I would like to earn some extra money by being his "special Saturday friend." I wish I could say I accepted for altruistic reasons, but the truth was, I accepted because I needed money for tuition. Trey and I went to the library, to the pet store or for walks in the park. I mainly worked with him on socialization.

To my embarrassment, I quickly learned that this 200-pound man-boy liked to shake people's hands. In spite of his ear-to-ear grin, he could be daunting because of being denied when he galloped up to strangers and stuck out his large hand in a hearty greeting. It was hard to teach him this behavior was inappropriate.

"Stand next to me and do not go up to people," I spoke tersely. "No one likes it."

"Okay," he obediently replied, as if he hadn't a care in the world, and nothing was important.

When Trey learned to ride his bike, I watched as he ran off curbs and toppled over about a dozen times. Sighing deeply, I would impatiently tap my foot on the sidewalk and tell him, "Dust off and try

again!" I assumed I was the smart one, the one with all the answers. That was about to change.

That summer, while playing in the city's softball tournament, I was sliding into third base when my cleat caught in the ground, pulling my foot to the right and backwards as my body fell forward. My parents, sitting in the bleachers, heard two loud cracks. I was rushed to the hospital by ambulance. X rays revealed a broken leg and a foot that was totally twisted off my ankle and hanging in my skin. Emergency surgery lasted into the wee hours. A pin was put in place to hold my foot to my ankle and screws were inserted in the broken leg.

In the early morning, groggy from anesthesia, I awoke to see my father, my mother and Trey at my bedside. He waited for me to jump up and do something with him.

"Hi!" he grinned as he shoved his hand in my face.

"Hi Trey," I weakly shook his hand. My leg hurt and my mind was dense from pain medication.

"Dust off ... try again," he said, repeating what he had heard me say so often.

"I can't."

"Okay," he sweetly nodded and galloped out of my room in search of a hand to shake.

"Trey, don't shake hands," I whispered. "No one likes it."

Before leaving the hospital, my orthopedic surgeon said I might never regain the same mobility in my ankle - mobility essential for a champion sprinter and jumper like me. Not allowed to put weight on my leg for eight weeks, I wobbled about on steel crutches. Now Trey was the impatient one. He wanted to go places that I couldn't manage. He sat with his arms crisscrossed over his large belly and stared at me with a pouty face.

We read many children's books and drew pictures, but it was plain to see he was bored. He wanted to go to the pet store to see the white mice and motley birds. He wanted to go to the library and count all the books on the shelves. He wanted to go to the park and have me push him on the swing. I couldn't do any of this for a while.

Meanwhile I was plagued with questions and self-doubt. Would I be finished with physical therapy in time to hurdle race? Would I ever run at my capacity again? Would I do well in the 300-meter hurdles, the

race I had lettered in the previous season? Would it still be my event? Or would the doctor's prediction be correct?

I worked hard at my physical therapy. At times, Trey came along to watch me work out and he laughed and laughed when he discovered that I couldn't move. "No dusting off!" he'd say. How simple life was for him. How complicated it had become for me. I tried not to cry in front of him.

Finally off my crutches, I pushed myself hard to regain my former mobility. Trey ran laps with me around the black tar track at my high school, running slightly askew. Sometimes he tripped over his own feet and fell down hard.

"Dust off!" he would tell himself with confidence as he rubbed dirt from his legs and knees. I watched him greet each defeat with determination. He never gave up.

After many months, I somehow managed to qualify for the 300-meter hurdles. Mom, Dad and Trey sat in the stands to cheer me.

The starting gunshot split the air. Running, I could feel the tautness in my legs. My legs hit the hard track one after the other, in a quick rhythm. My breathing was even. I could feel some of the other runners around me, next to me, passing me, ahead of me. I ignored the rising pain in my foot and ankle as I prayed away the thumping fear taking hold inside my chest. On the other side of the track, I ran into a wall of cheers. No time to react or think - just time to run and run hard.

More runners passed me, then another and another. Over the hurdles they flew easily like birds stepping over stones.

"Look at that new girl move. Go Tiffany," I heard someone shout to the other runner. Last year it was my name they called.

Once I had sailed over the hurdles. Now I felt as if I were pulling myself up and over. Then something shifted inside me - I thought of Trey and what he had had to deal with. Suddenly my problems seemed minor. With a new sense of determination, I sprang forth. I wish I could say that through a superhuman effort I passed the other runners. But I didn't. In fact, I limped across the finish line, dead last in an event in which I had once set a record. Then I looked up into the stands. Trey and my folks stood cheering for me harder than any time I had ever won.

As the season progressed I did improve, but I never placed first, second or third. I never set another school record. My hopes for a track

college scholarship were dashed. Yet I learned a lesson more valuable than any medal. And it was this: “Dust off and try again.” I also learned that courage comes not in the easy times, but when it’s hard to go on - when others pass you, regardless of how hard you work. Now I finally understand Trey’s courage, as he shakes the hands of complete strangers, risking laughter or rejection.

Today, I no longer grieve for the athlete I might have been, or the races I might have won, or the records I had hoped to break. I see a world filled with possibilities as I walk down new paths to explore.

Now, on Saturdays, when someone stares at us, I pull on Trey’s sleeve. “Go shake his hand, Trey.” My crutches gather dust in a musty corner of the garage. In contrast, Trey’s handicap remains fresh as the day he was born. And every day he is braver than I could ever be.

- Kimberly Ann Shope

“Phủ bụi đi!”

Tôi có một người bạn tên Trey. Tuy hơn tôi những mười tuổi nhưng Trey vẫn thơ ngây như một đứa trẻ. Năm tôi sáu tuổi, anh ấy là bạn học cùng lớp giáo lý với tôi. Thoạt nhìn, anh ấy có vẻ to lớn và đáng sợ. Ngày đầu tiên đi học, tôi thấy anh ngồi bó mình chật ém trong chiếc ghế gỗ bé xiu. Nhưng cũng chính vào ngày đầu tiên ấy, anh và tôi đã trở thành hai người bạn thân thiết khi anh bẻ đôi phần bánh của mình và chia cho tôi một nửa với nụ cười xéch đến tận mang tai. Anh ấy giống như một người luôn che chở cho tôi, một người bạn thật đặc biệt. Đúng là anh ấy bị kém phát triển trí tuệ, nhưng điều ấy cũng chẳng hề gì vì tôi luôn xem anh như một người bạn đã trưởng thành, một người bạn rất hiểu tôi. Tuy nhiên, thời gian trôi qua và tôi bắt đầu cao lớn hơn Trey. Tôi lớn nhanh như thổi trong khi Trey thì chỉ cao thêm được một chút. Thỉnh thoảng tôi vẫn nhìn anh và thầm nghĩ không biết Trey có để ý rằng tôi đã không còn học chung với anh ở lớp giáo lý hay không nhỉ? Liệu anh ấy có nhận ra rằng tôi đã trưởng thành và có cuộc sống riêng của mình trong khi anh vẫn mãi giậm chân tại chỗ?

Một năm trước khi tôi bước vào giảng đường đại học – nơi tôi dự định sẽ tham gia chơi nhiều môn thể thao như thời mình còn học trung học – mẹ Trey đã hỏi tôi có muốn cùng Trey đi chơi vào mỗi thứ Bảy và xem đó như một công việc làm thêm không. Giá như tôi đã đồng ý vì tình cảm của mình đối với Trey, nhưng thực chất tôi đã chấp nhận lời đề nghị của mẹ Trey chỉ vì tôi cần tiền để trang trải học phí. Thường thì hai chúng tôi đến thư viện, cửa hiệu bán những chú chó con hoặc đơn giản chỉ là đi dạo quanh công viên vì thực ra “công việc” chủ yếu của tôi là giúp Trey hòa nhập với xã hội và bớt cô đơn.

Điều khiến tôi ngại nhất đó là anh chàng nặng hơn 90 ký này rất thích bắt tay với mọi người. Dù Trey luôn toét miệng cười, nhưng anh ấy cũng rất dễ bị tổn thương vì bị từ chối khi cứ chộp lấy những người xa lạ rồi hồ hởi chìa bàn tay to lớn của mình ra với mong muốn được bắt tay họ. Thật khó để nói cho anh ấy biết rằng hành động đó là hoàn toàn không nên.

“Đứng cạnh tôi đây này, và đừng có vô lý lấy người khác như thế. Chẳng ai thích vậy đâu.” – Tôi hơi gắt gỏng với Trey.

“Biết rồi!” – Trey trả lời một cách ngoan ngoãn, như thể anh không hề quan tâm gì đến thế giới này và cũng chẳng có điều gì là quan trọng cả.

Khi Trey tập đi xe đạp, tôi thấy Trey rất chật vật khi giữ thăng bằng và ngã liên tục hàng chục lần. Cứ mỗi lần thấy anh như thế, tôi lại thở dài ngao ngán. Tôi giậm giậm chân mình xuống đất, cố kiên nhẫn nói với anh: “Phủi sạch quần áo đi, ta thử lại nào”. Tôi tự cho mình là một người thông minh, người luôn có sẵn những câu trả lời cho tất cả các câu hỏi của Trey. Nhưng điều đó cũng đã dần thay đổi.

Mùa hè năm đó, trong trận thi đấu môn bóng chày cho đội tuyển thành phố, tôi đã bị ngã sóng soài trên sàn đấu do miếng chêm giày của tôi bị vướng vào nền nhà. Chân tôi bị kéo ngược ra sau, trật về phía bên phải trong khi người tôi vẫn đang nhoài về phía trước. Cha mẹ tôi lúc ấy đang ngồi ở hàng ghế đầu, đã nghe rõ hai tiếng “rắc” lớn phát ra từ chân tôi. Ngay sau đó, tôi được đưa đến bệnh viện bằng xe cứu thương. Kết quả phim chụp X quang cho thấy chân của tôi bị gãy, còn bàn chân thì bị trật ở phần mắt cá chân. Ca phẫu thuật cấp cứu đã kéo dài đến vài giờ. Các bác sĩ đã đặt một chiếc đinh kẹp để nối bàn chân với phần mắt cá chân và dùng một chiếc đinh ốc cố định phần xương chân bị gãy.

Sáng hôm sau tôi thức dậy sớm, người vẫn còn cảm giác lão đảo vì tác dụng của thuốc mê vẫn chưa dứt hẳn. Tôi thấy cha, mẹ và cả Trey đang ở cạnh bên mình. Hẳn là Trey đang đợi tôi cùng nhảy nhót vui đùa với anh.

“Chào cậu.” Vẫn với nụ cười xéch đến tận mang tai, Trey chào tôi đồng thời đưa tay vuốt má tôi.

“Chào Trey.” Tôi bắt tay Trey một cách yếu ớt. Lúc này chân của tôi đang rất đau còn thần trí tôi cũng khá nặng nề sau ca phẫu thuật.

“Giữ bỏ mọi thứ đi, chúng ta thử lại lần nữa nào.” Trey lặp lại những gì mà tôi đã thường nói với anh.

“Tôi nghĩ mình không làm được đâu.”

“Được rồi.” Anh ấy nhẹ nhàng gạt đầu và lao ra khỏi phòng như thể muốn tìm những người khác để bắt tay vậy.

“Trey, đừng bắt tay người khác nữa. Không ai thích vậy đâu Trey.” Tôi thều thào.

Trước khi ra viện, các bác sĩ chỉnh hình nói rằng có thể tôi sẽ không

thể nào đạt được độ uyển chuyển nơi mắt cá chân như trước đây được. Điều đó quả là một thử thách lớn đối với một nhà vô địch chạy nước rút và nhảy cao như tôi. Suốt tám tuần liên tục tôi phải đi lại bằng nạng để sức nặng của cơ thể không làm ảnh hưởng đến vết thương ở mắt cá chân. Giờ thì chính Trey lại là người thiếu kiên nhẫn. Anh ấy muốn được đi đâu đó chơi nhưng tôi không thể. Trey ngồi bắt chéo tay ngang chiếc bụng quá khổ của mình, anh nhìn tôi tỏ vẻ hờn dỗi.

Chúng tôi đọc nhiều sách dành cho thiếu nhi, vẽ tranh... nhưng rõ ràng là Trey cảm thấy chán ngán với những trò chơi như thế. Trey muốn đến cửa hiệu bán vật kiểng để ngắm những chú chuột bạch và những chú chim sắc sỡ. Anh ấy cũng muốn đến thư viện để tha hồ đếm tất cả những quyển sách trên kệ. Anh ấy còn muốn ra công viên chơi, nơi đó tôi sẽ đẩy anh bay cao trên chiếc xích đu. Nhưng giờ đây, tôi không thể làm được những việc như vậy.

Trong thời gian đó, tôi luôn hoài nghi và ám ảnh bởi vô số câu hỏi, đại loại như: Liệu tôi có kịp phục hồi để tham dự cuộc chạy đua vượt chướng ngại vật? Chẳng lẽ tôi sẽ không bao giờ đạt được phong độ như trước đây? Tôi có vượt qua được cuộc đua 300m vượt rào – cuộc đua mà tôi đã để lại nhiều ấn tượng tại mùa giải trước hay không? Tôi có còn cơ hội nào để tiếp tục theo đuổi mục tiêu của mình? Không biết những gì bác sĩ chẩn đoán có chính xác không nhỉ?

Tôi đã cố gắng thực hiện những bài tập vật lý trị liệu một cách chăm chỉ. Thịnh thoảng Trey đi loanh quanh tôi để xem tôi làm tới đâu và anh ấy cười nắc nẻ mỗi khi thấy tôi khốn khổ vì không tài nào di chuyển được. “Cố lên nào!”- Trey bảo tôi. Đối với Trey, cuộc sống mới đơn giản làm sao. Còn với tôi bây giờ, cuộc sống quả thật quá phức tạp và bết tắc. Tôi đã phải rất cố gắng để không bật khóc trước mặt Trey.

Cuối cùng, sau khi để cặp nạng sang một bên, tôi nỗ lực hết sức mình để đạt được những gì như trước kia. Trey đã cùng chạy đua với tôi trên con đường nhựa phủ đầy hắc ín, con đường ấy dẫn đến ngôi trường trung học thuở xưa của tôi. Trey chạy chậm chậm quanh tôi, thỉnh thoảng anh ấy còn tự vương chân mình và té ngã trên nền đường.

“Phủi bụi nào!” Anh tỏ ra vô cùng tự tin khi nói với chính mình điều đó, rồi anh phủi những vết dơ bám ở chân và đầu gối của mình. Tôi thấy Trey luôn đón nhận những thất bại với một quyết tâm cao độ. Trey chẳng bao giờ bỏ cuộc.

Sau nhiều tháng rèn luyện, cuối cùng tôi cũng có thể tham dự cuộc thi 300 mét vượt rào. Cha mẹ tôi và Trey đã đến khán đài để cổ vũ cho tôi.

Khi tiếng súng lệnh xuất phát vang lên, tôi lao về phía trước và có thể cảm thấy chân mình như căng ra theo mỗi bước chạy. Chân tôi liên tục chạm phải những thanh chắn trên đường đua. Tôi vẫn thở đều. Tôi nhận thấy một số vận động viên khác ở xung quanh tôi, ở kế bên tôi, họ vượt lên tôi và số khác đã bỏ tôi lại một quãng khá xa. Mặc kệ cơn đau tăng dần ở mắt cá chân và nỗi sợ hãi đang choáng hết lòng ngực tôi, tôi cố chạy thật nhanh. Chỉ cần chạy đến phía bên kia đường đua là tôi có thể ngã vào vòng tay của những người đang hò reo cổ vũ. Không còn thời gian để nghĩ ngợi gì thêm, tôi chỉ còn biết cắm đầu chạy hết sức mình.

Khá nhiều vận động viên khác đã vượt lên tôi, từng người, từng người một đã qua mặt tôi. Mỗi khi đến rào chắn, họ nhẹ nhàng nhảy qua cứ như những chú chim bay qua những hòn sỏi nhỏ vậy.

“Nhìn cô gái khỏe khoắn kia kìa. Chạy đi Tiffany!”. Tôi nghe có giọng ai đó đang cổ hô hét cổ vũ cho một vận động viên trên đường đua. Năm ngoái khi tham gia cuộc thi này, tên tôi luôn được mọi người gào thét động viên như vậy.

Lúc trước tôi hoàn toàn có thể vượt qua những hàng rào chắn trên đường đua một cách nhẹ nhàng và dễ dàng. Vậy mà giờ đây tôi cảm thấy như thể mình đang cố kéo lê thân người một cách vô vọng. Bỗng nhiên tôi cảm thấy có một cái gì đó biến đổi bên trong con người mình. Tôi chợt nghĩ đến Trey và những gì anh ấy đã làm để đối mặt với những khó khăn của mình. Bất giác, mọi bất ổn trong tôi dường như chẳng có gì là ghê gớm. Với luồng sinh khí mới của lòng quyết tâm, tôi cố tiến lên phía trước. Tôi ước gì mình có được một sức mạnh phi thường để có thể vượt qua những người đang dẫn đầu và chạm đích đầu tiên, nhưng tôi đã không làm được điều đó. Thực tế là tôi đã về chót một cách rất khó khăn, về chót trong cuộc thi mà năm ngoái tôi đã lập kỷ lục. Nhìn lên phía khán đài, cha mẹ và Trey đang cổ vũ cho tôi nhiệt tình hơn tất cả những lần tôi đã giành chiến thắng.

Tôi đã nỗ lực rất nhiều nhưng vẫn không thể giành được vị trí nhất, nhì hay ba trong cuộc thi. Tôi cũng không thể lập được kỷ lục nào trong các giải đấu ở trường. Hy vọng giành một suất học bổng ở trường cũng không còn, nhưng tôi đã được học một bài học giá trị hơn bất kỳ một tấm huy chương nào mà tôi đã đạt được trước đây. Đó là “Đừng bỏ cuộc và hãy thử lần nữa”. Tôi cũng biết được rằng dũng khí không xuất hiện trong những trường hợp dễ dàng, nó chỉ phát huy tác dụng trong những hoàn cảnh khó khăn nhất, khi bạn đã cố hết sức nhưng vẫn bị mọi người bỏ lại phía sau. Giờ thì tôi đã hiểu được lòng can đảm của Trey khi anh cứ muồn bắt tay những con người hoàn toàn xa lạ dẫu có bị cười nhạo

hay chối từ.

Hiện giờ tôi không còn đau buồn hay nuối tiếc về hình ảnh một vận động viên mà lẽ ra tôi có thể được như vậy. Tôi cũng không còn dằn vặt về những cuộc thi mà lẽ ra tôi đã thắng hay những kỷ lục mà tôi đã hy vọng sẽ lập được. Khi quyết định tìm cho mình một con đường khác để đi, tôi nhận thấy thế giới này chứa đầy những triển vọng.

Vào những ngày thứ Bảy ở công viên, nếu có ai cứ liếc nhìn chúng tôi thì tôi sẽ kéo tay áo của Trey và bảo: “Đến bắt tay họ đi Trey”. Cặp nạng của tôi giờ đây bám đầy bụi và được để ở một góc ảm mốc trong ga-ra. Trong khi đó, những hạn chế về mặt trí tuệ của Trey vẫn không có gì thay đổi, anh vẫn hồn nhiên như một đứa trẻ. Mỗi ngày qua đi, tôi lại thấy Trey can đảm hơn nhiều, điều mà tôi chẳng thể nào làm được.

- Kimberly Ann Shope

úc đó tôi mới năm tuổi và tôi cũng không hiểu chuyện gì đã xảy ra với mình. Điều duy nhất tôi có thể nhớ là hình ảnh mẹ ôm chặt tôi vào lòng và hét lên kêu cứu thảm thiết khi cả bầu trời hùng hục một màu cam từ ngọn lửa đã phụt cao lên đến tận những ngọn cây.

Trước khi trải qua bốn giờ đi đường để đến được bệnh viện nhi ở Los Angeles thì gương mặt nám đen của tôi đã phồng lên như một quả dưa. Sau hai ngày điều trị, bác sĩ mới bảo rằng tôi đã qua cơn nguy kịch. Sau vài tuần được chăm sóc đặc biệt, tôi tỉnh lại, nhưng lúc đó tôi phải thở nhờ vào chiếc ống nối thông với khí quản. Lúc ấy, tôi nghĩ mình đã bị mù cho đến khi phát hiện một dải băng buộc ngang mắt.

Đến ngày tháo băng, mọi chuyện chẳng giống như trong phim ảnh chút nào. Trong phim, thường thì những nhân vật bị thương sau khi tỉnh dậy sẽ nhìn thấy người yêu của mình hay một phụ nữ tuyệt đẹp trước tiên. Thế nhưng hình ảnh đầu tiên tôi thấy lại là một cô y tá với gương mặt đầy những nếp nhăn – một gương mặt đã khiến cho tôi hoảng sợ. Sau này nghĩ lại, tôi ngạc nhiên vô cùng khi cô đã không hoảng sợ vì gương mặt của tôi lúc ấy. Thời gian trôi qua, tôi nhanh chóng nhận ra rằng cô ấy là một y tá chăm sóc bệnh nhân tận tụy nhất mà tôi từng gặp.

Trải qua nhiều đợt phẫu thuật trong vài tuần sau đó, sau cùng thì tôi cũng lại sức và đề nghị được tự mình đi đến phòng tắm mà không cần sự giúp đỡ. Sau khi vệ sinh xong, tôi nhìn thấy khuôn mặt mình phản chiếu qua chiếc giá móc khăn bằng inóc treo trên tường. Tôi khập khiễng quay trở ra và nằm vật trên giường.

Mọi người đều im lặng, riêng mẹ thì hiểu tôi vừa nhìn thấy gì.

“Tệ quá, phải không mẹ?”

“Ừ, nhưng con đã không sao, Mike à.”

Nói rồi mẹ nhẹ nhàng ôm tôi vào lòng, mẹ hôn lên trán tôi và lặp lại: “Mọi thứ sẽ ổn thôi con à!”.

Những năm sau đó, chuyện học hành của tôi trở nên vô cùng khó khăn. Khi tôi đã sẵn sàng tâm lý để trở lại trường học thì bố mẹ tôi lại phải tranh đấu vì chính sách của nhà trường đối với những học sinh “khác biệt” như tôi. Sau cùng, bố mẹ đành phải gửi tôi ở một trường dành cho trẻ khiếm khuyết về tinh thần và thể chất.

Tuy nhiên, một năm sau, bố mẹ tôi đã thắng khi tranh đấu giành quyền học tập bình thường cho tôi, và thế là tôi được nhận vào học tại một trường công. Tôi đã không thể lường trước những điều tồi tệ sắp xảy ra với mình. Dù trước khi vào học, nhà trường đã có thông báo yêu cầu học sinh phải đối xử tốt và không được soi mói tôi, nhưng hầu hết mọi người đều làm ngược lại. Phải mất cả năm thì cách mà lũ bạn gọi tôi “Ê, Frankenstein⁽¹⁾” mới tạm lắng xuống và tôi mới được chấp nhận trong ngôi trường ấy.

Suốt 12 năm sau đó, tôi trải qua tổng cộng 24 cuộc phẫu thuật để chỉnh hình khuôn mặt và bàn tay đã bị biến dạng của mình.

Năm tôi 19 tuổi, những trải nghiệm trong cuộc sống đã giúp tôi có được những kỹ năng xuất sắc trong giao tiếp, ứng xử với mọi người xung quanh. Tôi cũng đã gặt hái được nhiều thành công trong học tập cũng như trong hoạt động thể thao. Nhưng bước vào độ tuổi 20, tôi chợt nhận ra có điều gì đó vô cùng bất ổn. Tôi chẳng thể hiểu được vì sao một thanh niên tài trí như tôi lại không thể tìm cho mình một người phụ nữ xứng đáng cũng như một công việc tốt để ổn định cuộc sống. Sau nhiều tháng nghiền ngẫm những cuốn sách về nghệ thuật sống, tôi hầu như đã nhận ra rằng vấn đề là do tôi chứ chẳng phải do mọi người xung quanh.

Ngay sau khi học xong trung học, tôi quyết định đến một thị trấn vùng núi thuộc California, nơi đây có rất ít người và tôi có thể sống trong cảnh thanh bình. Một dịp cuối tuần nọ, mẹ đến thăm tôi. Hôm ấy ngoài trời đang mưa, vì vậy hai mẹ con tôi ở nhà chơi bài và xem phim cùng nhau, giống như khoảng thời gian tôi còn ở trong bệnh viện.

Mẹ hỏi tôi định sẽ làm gì. “Sao con không tiếp tục đi học hả Mike? Con làm mẹ thất vọng quá. Có rất nhiều người đã dành biết bao thời gian, sức lực và cả cuộc sống của họ cho con, vậy mà con đã làm gì với cuộc sống của chính mình thế kia? Mẹ nghĩ con đã chấm dứt giấc mơ trở thành bác sĩ của mình hay những gì đại loại như thế...”

Tôi chẳng biết phải nói gì với mẹ.

Sau đó hai mẹ con tôi ghé vào một quán ăn gần nhà để ăn tối. Cô phục vụ tươi cười chào chúng tôi. Cách đây không lâu, con trai cô bị một tai nạn giao thông nghiêm trọng, và cô đã tâm sự về nỗi sợ hãi cũng như những đau khổ của mình với tôi. Khi đến bàn chúng tôi, cô nói: “Ngày

mai con trai tôi sẽ về nhà. Tôi muốn cảm ơn cậu đã dành thời gian lắng nghe tôi, Mike. Tôi thật sự không biết sẽ làm gì nếu không có cậu”. Rồi cô ấy quay sang mẹ tôi: “Con bác quả là một chàng trai tốt bụng. Cháu nghĩ hẳn bác sẽ rất tự hào về cậu ấy”.

Cô ấy đi lấy thức ăn, còn mẹ con tôi ngồi im lặng bên nhau một lúc. Đột nhiên tôi buột miệng nói với mẹ những điều mà thậm chí tôi còn chưa kịp nghĩ đến: “Điều mà con học được đó là con sẽ tận dụng cơ hội để tạo ảnh hưởng tích cực đối với những người mà con gặp. Con cố hết sức để giúp họ. Con muốn làm một điều gì đó thật khác biệt. Con cũng giống như con chim phượng hoàng vậy mẹ à. Loài chim đó chẳng phải sẽ tự bay lên từ đống tro tàn của chính mình hay sao? Con muốn chỉ cho mọi người thấy rằng cho dù cuộc sống có khắc nghiệt đến thế nào đi nữa thì chúng ta cũng có thể xoay chuyển để biến nó thành điều tốt đẹp nhất cho chính mình”.

Mẹ tôi mỉm cười, và tôi nghĩ mọi việc chắc đã ổn. Thế mà sau khi mẹ ra về, tôi bắt đầu tự hỏi rằng liệu như thế đã đủ chưa và khi nào thì tôi mới có thể làm được điều gì đó cho chính cuộc sống của mình? Nhiều tuần lễ sau đó, tôi luôn có tâm trạng bồn chồn và bất mãn như thể tôi đang đứng bên bờ vực thẳm. Sau vụ hỏa hoạn năm xưa, không gì có thể khiến tôi sợ hãi được nữa, nhưng lúc ấy thì tôi lại cảm thấy rất sợ một điều gì đó. Tôi nhấc điện thoại và gọi cho cha: “Cha còn nhớ những gì cha nói với con lúc trước chứ? Con chuẩn bị về nhà đây cha ạ”.

Tôi thu dọn đồ đạc và lên đường trở về nhà. Chẳng mấy chốc, ngọn núi đáng yêu - nơi trú ẩn an toàn của tôi - đã hút lại đằng sau, và phía trước là con đường dài mà tôi cũng chẳng biết nó sẽ dẫn đến đâu. Lúc dừng lại nghỉ mệt, tôi đã leo lên một tảng đá lớn; ở đó, tôi phóng tầm mắt ra xa để quan sát mặt hồ phẳng lặng và rừng thông bạt ngàn. Đột nhiên tôi bật khóc.

Ngày đầu tiên đi làm, tôi đã làm việc thật hăng say. Tôi được gặp nhiều đồng nghiệp mới và tiếp cận với những công nghệ tiên tiến. Và một điều khá thú vị là khi tôi quên mất những vết sẹo trên khuôn mặt mình thì mọi người dường như cũng chẳng để ý gì đến chúng nữa. Thời gian trôi qua, khi tôi đạt được những thành công nhất định trong công việc và trở thành một nhà quản lý thì cũng là lúc tôi gặp Debbie - vợ tôi.

Lúc đầu, mọi thứ cứ như trong truyện “Giai nhân và quái vật” vậy. Tôi vẫn tự nhận mình là giai nhân và thường đùa với vợ rằng cô ấy không giống quái vật lắm, mà ngược lại còn khá xinh đẹp ấy chứ. Có ai ngờ rằng một gã đàn ông với bộ mặt như tôi lại yêu và được yêu bởi một người phụ nữ tuyệt vời thế này? Sau khi cưới, chúng tôi chuyển đến Austin, Texas sinh sống đến tận bây giờ.

Dịp cuối tuần vừa rồi, mẹ đã đến thăm chúng tôi. Mẹ nói: “Mike, công việc kinh doanh của con có vẻ như đang tiến triển rất tốt. Mẹ rất tự hào về con”. Rồi mẹ khóc khi hỏi tôi: “Con có nhớ cái ngày mẹ con ta ở Tahoe không? Lúc đó mẹ đã nói...”.

“Vâng, thưa mẹ, con nhớ ạ.”

Mẹ con tôi ngồi lặng yên bên nhau một lúc và nhớ lại mọi chuyện. Sau cùng, tôi đã nói với mẹ điều mà tôi đã giữ kín trong lòng bấy lâu nay do không biết phải bày tỏ thế nào: “Mẹ biết không, việc con bị phỏng trong trận hỏa hoạn ấy không phải là một bi kịch mẹ ạ, mà nó chính là một món quà”.

Mẹ không giấu được vẻ ngạc nhiên: “Con nói vậy là sao?”.

“Con đã học được một điều là chúng ta không chỉ nhìn một người mà còn phải quan sát họ, quan sát để thấy được cả bên ngoài lẫn bên trong con người họ. Con cảm thấy mình may mắn biết bao khi những vết sẹo của con chỉ nằm ở bên ngoài da thịt.”

Mẹ mỉm cười hạnh phúc: “Ta đi ăn tối nào, con trai. Mẹ biết có một quán ăn nhỏ rất tuyệt!”.

- Mike Gold

A gift of spirit

I was born with a “lazy eye”. Actually, it was never really lazy; it just floated around my socket, looking this way and that, until it finally settled down in the wrong place. I’ve been plagued with double vision ever since.

As soon as I learned to crawl, I would smack headfirst into walls, tables and chairs. As a toddler I walked like a drunken sailor. I probably ran into more walls and doorways than before.

At the age of five, I began piano lessons. Learning to read all those little black dots posed special challenges. But I persevered, closing one eye at a time. In this way I joyfully learned to play such classics as “Chopsticks,” “Polka Dot Polka” and the “Sewing Machine Song.” Meanwhile, I ignored the headaches that plagued my practice time.

The first time I ever saw a bass guitar, it was hanging on the wall in the local music store, all shiny and supremely cool, as if waiting there for me. I sat on the chair to thump out a few notes - and my whole body rumbled with its power. It sounded to me like the voice of spirit. I was in love with music at the tender age of thirteen. I studied guitar like a mad scientist searching for the answer to life. The headaches continued to bother me off and on, but I decided not to give up because I loved the instrument. I knew that I was born to play the bass, though at the time I wasn’t sure why.

In my freshman year of high school, I began working with someone who knew the band leader at a local polka hall and who sat in with the band. He arranged the same privileges for me, and these sessions became a regular part of my musical training.

But that all changed on a breezy Sunday afternoon in the fall of 1973. A neighborhood friend had talked me into joining an impromptu afternoon football game to even up the sides. I did little for most of the game until a teammate tipped the ball as the opposing quarterback attempted to pass. To my surprise, and everyone else’s, the ball floated into my outstretched arms. I had never in my life handled the ball in a

game and I ran for the sheer joy of it. I grinned with delight while everyone stood staring, their mouths agape.

The opposing captain was livid. His team was behind and he wasn't about to stand for a little goofy-eyed kid running an interception back for a touch-down – with a weird way. I glanced behind me to see him pounding the turf at full speed, gaining fast on me. I ran for my life. If he caught me, I'd end up bleeding in the mud.

Aiming to dance in the end zone, I ran madly, wildly, until I hit a patch of slick mud and fell face first to the ground. I rolled over, just as his careening hulk reached me. Seem me down, he tried to jump over me but the corner of his left heel met the corner of my left eye. I remember the pain, then blackness.

When I came to, I noticed something weird - no ghost image, no double vision. My sight was blurred and the world was filled with fuzzy shapes. But there was only one of each shape, not two. Carefully, I closed my right eye to see what my left eye's sight was like and the world went dark. That's when I got scared and started yelling.

My friends drove me to the emergency room where a doctor pried my swollen eye open and pronounced it fine. The eyeball itself was intact - only the socket area was destroyed. He squirted some antiseptic goop on me, taped a huge bandage over half of the left side of my face and sent me home with a stern note to my parents about the dangers of football (especially, I supposed, for a goofy-eyed boy).

I tried to stay home, embarrassed by the bandage, but a friend urged me to play that night. He figured I was sure to get major sympathy points.

At first I thought I'd actually have an easier time with one eye bandaged. I wouldn't have to alternate eyes to see the music clearly. Then I realized that I couldn't see my bass at all. Without my left eye, I had to turn my head far enough that my right eye could see where my left hand was. But in that position, I couldn't see the music. This terrified me.

The bassist for the band was kind to me. Watching me from the buffet line, he saw that something was clearly wrong. Setting his plate on the table, he came to the stage. I said, "I can't see what I'm doing. Without my left eye, I can't keep track of the notes and my bass at the same time. What am I going to do?"

"Just play," he replied.

“You don’t understand,” I pleaded. “I can’t see!”

He climbed on the bandstand and sat beside me. “Lane, you don’t need to see,” he promised. “You know these tunes - you’ve played them a dozen times.” Pointing a wrinkled finger at my chest, he continued, “You have the music inside you. It’s always been there. You know it and I know it. Tonight, let these people know it, too.”

For a moment I just sat there. Then something - I don’t know what it was, maybe a mixture of fear and the realization of truth - began to swell inside me. He must have sensed this, because he smiled and went on: “God gave you a gift, Lane. He’s given you the ability to make beautiful music that makes people happy. Stop worrying. Accept that gift and share it with them,” he said, gesturing to the audience.

“But I can’t see,” I stammered tearfully.

“Close your eyes, Lane. Trust yourself. Do you really think God would give you such a wonderful gift then take it back? I promise you - the music is there.”

He left me to ponder his words while he ate his dinner. As the other musicians completed their final preparations, I looked up and said a short prayer. In that moment, it seemed that a warm, loving feeling bathed me, as if a light were shining down, as if God were smiling on me. Taking a deep breath, I brought my gaze back into the room as the bandleader counted us off.

Hesitant at first, I felt my strength start to grow. By the time we hit the second chorus, I was really digging in. The second song was better than the first, and the third continued the upward trend. By that time my eyes were closed but I could see the music all the same. Just as promised, it was inside my heart and I realized that the old musician was right.

That night I learned a new way of playing on faith. All I had to do was open my heart and let spirit guide me. It took years of practice to do this whenever I chose. I continued to study and constantly strove to build a bridge of faith between spirit, myself and the music.

In this, I’ve experienced a measure of success. Some people tell me that I seem lost in the music when I play; that’s the greatest kind of compliment I can receive. And they’re half right: I am definitely inside the music, but I’m not lost at all. I’ve never felt so found. I don’t have the words to describe how it feels to be nestled in the arms of spirit, wrapped in the blanket of the song, completely removed from the

physical world.

After one particularly Spiritconnected performance not long ago, a friend said to me, “Welcome back, Lane. For a minute there, I thought we’d lost you for good. I’ve never seen someone so consumed by music.”

I had to smile. “I guess I was born with the music inside me - with this gift of spirit.”

- Lane Baldwin

ôi được sinh ra với một bên mắt bị lờ mờ. Sự thật thì không hẳn là nó lờ mờ, nó vẫn chuyển động qua lại trong hốc mắt, có điều mỗi khi tôi nhìn về một hướng nào đó thì trông mắt sẽ dừng lại ở một vị trí khác không như tôi mong muốn. Tôi luôn nhìn thấy hai hình ảnh tách rời nhau của cùng một vật.

Ngay từ lúc mới biết bò, tôi đã luôn va đầu vào tường, vào cạnh bàn, chân ghế. Khi渐渐 tập đi, tôi cứ loạng choạng như người say, thậm chí tôi còn va đầu vào tường và cửa nhiều hơn trước.

Lên năm tuổi, tôi bắt đầu học đàn dương cầm. Việc chăm chú nhìn và nhận ra từng nốt nhạc đối với tôi là một thử thách vô cùng khó khăn. Nhưng tôi vẫn cố gắng kiên trì, mỗi lần như vậy tôi đều nhắm một bên mắt lại. Bằng cách này, tôi có thể tha hồ chơi những bản nhạc kinh điển như “Chopsticks”, “Polka Dot Polka” hoặc như bản “Sewing Machine Song”. Trong thời gian tập, tôi đã cố tình lờ đi những cơn đau đầu cứ âm ỉ mãi không thôi.

Một ngày nọ, khi đi ngang gian hàng nhạc cụ địa phương, tôi tình cờ phát hiện một cây ghita bass được treo trên tường, sáng bóng, đẹp đẽ như thể đang chờ đợi tôi. Tôi ngồi xuống và thử gảy vài điệu, bất chợt cả cơ thể tôi cũng rung lên theo ma lực của tiếng đàn. Âm thanh ấy vang lên cứ như tiếng vọng từ trong sâu thẳm tâm hồn. Mười ba tuổi, tôi đã say mê âm nhạc. Tôi lao vào học ghi-ta hết như một nhà khoa học miệt mài tìm kiếm lời giải đáp cho những điều còn chưa biết của cuộc sống. Những cơn đau đầu khủng khiếp vẫn tiếp tục hành hạ tôi, nhưng tôi quyết không từ nan bởi tôi đã quá say mê những nhạc cụ ấy. Tôi cảm thấy hình như mình được sinh ra là để chơi ghi-ta bass mặc dù lúc ấy tôi vẫn không hiểu tại sao lại như vậy.

Năm đầu tiên học trung học, tôi đã tiếp xúc với một người - anh này là thành viên trong ban nhạc chuyên trình diễn các giai điệu Polka và cũng biết rất rõ về nhóm trưởng của ban nhạc. Anh rất chiều có đến tôi, và những buổi gặp mặt ấy trở thành một phần chính thức trên con đường đến với âm nhạc của tôi.

Nhưng mọi thứ gần như thay đổi hoàn toàn vào một chiều Chủ nhật mùa Thu năm 1973. Hôm ấy, một người bạn hàng xóm đã rủ tôi cùng tham gia chơi đá bóng để cân bằng lực lượng hai đội. Tôi hầu như chẳng làm gì suốt trận đấu, cho đến khi một đồng đội của tôi cắt ngang pha đi bóng của tiền vệ đội bạn. Tôi cũng như tất cả mọi người vô cùng kinh ngạc khi thấy quả bóng bay thẳng vào hai tay đang dang rộng của tôi. Lần đầu tiên tôi được xử lý bóng trong một trận đấu, thế là tôi vui sướng đưa tay đỡ lấy. Trong khi tôi toét miệng cười phán khởi thì tất cả mọi người lại há hốc mồm nhìn tôi.

Thủ quân đội bạn đang điên tiết nhìn tôi. Đội bóng của anh ấy đang bị dẫn điểm, vì vậy có vẻ như anh ấy không thể nào chịu đựng được khi một thằng ngốc như tôi ngang nhiên cản trở đồng đội của anh ấy ghi bàn quân bình tỉ số – bằng một cách không giống ai. Tôi liếc nhìn về phía sau và thấy anh ấy đang thành thịch lao nhanh về phía tôi để tóm lấy tôi. Tôi chỉ còn biết chạy trôi sông trôi chết. Nếu để anh ấy tóm được, cuộc đời tôi coi như sẽ chấm dứt với cái mặt đầy máu.

Để thoát thân, tôi chỉ còn biết cầm đầu chạy như điên, mãi đến khi tôi trượt chân trên một vũng bùn trơn trượt, nhầy nhụa và ngã sấp xuống đất. Trong khi tôi ngã lăn kèn thì anh ấy đã kịp dùng tám thân to lớn của mình chộp lấy tôi. Thấy có vẻ như tôi đã gục hẳn trên nền đất, anh ấy liền chồm qua người tôi, không ngờ gót giày trái của anh đã cào một đường dài nơi khoe mắt trái của tôi. Tôi cảm nhận rõ sự đau đớn tột cùng, rồi mọi thứ bỗng tối sầm lại.

Khi tỉnh dậy, tôi nhận thấy có điều gì đó bất ổn đang xảy ra với mình. Tôi không còn thấy hình ảnh kiểu “bóng ma” hay thấy hai hình ảnh tách rời nhau của cùng một vật như trước nữa mà thị lực của tôi đã bị thương tổn, thế giới xung quanh tôi bỗng chốc toàn những hình ảnh mờ nhạt, tối tăm. Mỗi vật thể tôi nhìn lúc này đều có đúng một hình ảnh chứ không phải hai như trước giờ tôi vẫn thấy. Tôi cân trọng nhắm mắt phải của mình lại để xem thị lực của mắt trái như thế nào - tất cả chỉ là một màu đen u ám. Tôi thật sự hoảng loạn và hét lên thảng thốt.

Ngay sau đó, tôi được đưa đến phòng cấp cứu. Tại đây, sau khi xem xét con mắt đang sưng húp của tôi, bác sĩ khẳng định nó vẫn bình thường. Nhãn cầu hoàn toàn không có vấn đề gì, chỉ có hốc mắt là bị thương tổn nghiêm trọng. Bác sĩ nhỏ một ít thuốc khử trùng vào mắt tôi và dùng một miếng băng cột chặt nửa phần đầu bên trái của tôi lại. Sau đó ông cho tôi về nhà, không quên cảnh báo cha mẹ tôi về những hiểm nguy của môn bóng đá (đặc biệt là đối với một người có thị lực rất tệ như tôi).

Tôi đã cố nằm nghỉ ở nhà với một dải băng buộc ngang đầu. Nhưng

một người bạn đã rủ tôi tham dự buổi biểu diễn âm nhạc vào tối hôm đó. Anh ấy bảo rằng chắc chắn tôi sẽ được mọi người thông cảm.

Lúc đầu, tôi thực sự nghĩ rằng mình sẽ thoải mái hơn khi bị băng một bên mắt vì tôi sẽ không cần phải luân phiên nhắm một bên mắt để nhìn mấy nốt nhạc nữa. Thế mà sau đó tôi nhận ra rằng mình thậm chí không thể thấy cây đàn ghi-ta bass đâu cả. Mắt trái không nhìn được, tôi phải quay đầu để mắt phải thấy được tay trái. Nhưng trong tư thế đó thì tôi sẽ không nhìn thấy được khuông nhạc. Điều đó khiến tôi thực sự hoảng loạn.

Một thành viên chơi bass trong ban nhạc rất quan tâm đến tôi. Quan sát tôi từ quầy thức ăn trong phòng tập, ông nhận ra ngay có điều gì đó bất ổn. Đặt đĩa thức ăn lên bàn, ông tiến về phía sân khấu. Tôi nói: “Cháu không thể nhìn thấy được những gì cháu đang làm. Không có mắt trái, cháu không thể vừa nhìn nốt nhạc vừa nhìn đàn cùng một lúc được. Cháu phải làm gì bây giờ?”.

“Cháu cứ chơi đi.” – Ông ấy trả lời.

“Ông không hiểu được đâu!” - Tôi cự lại. “Cháu không thấy gì cả.”

Ông leo hẳn lên sân khấu và ngồi cạnh tôi. “Này Lane, cháu chẳng cần phải nhìn gì cả!” – Ông khẳng định. “Cháu quá quen với những giai điệu này mà. Cháu đã tập cả chục lần rồi.” Chỉ ngón tay nhăn nheo của mình lên ngực tôi, ông nói tiếp: “Âm nhạc tồn tại bên trong con người cháu. Nó luôn ở đấy. Cháu biết điều đó, và ta cũng biết điều đó. Đêm nay, hãy để mọi người cùng biết điều đó”.

Tôi ngồi im một lúc. Đột nhiên có một điều gì đó – tôi không chắc đó là điều gì, có lẽ là cảm giác hỗn độn giữa nỗi sợ hãi và sự nhận thức được điều đúng đắn – vỡ ra trong tôi. Hẳn ông cũng cảm nhận được những đổi thay trong tôi, nên ông cười hiền từ: “Lane à, Thượng đế đã trao tặng cháu một món quà. Ngài đã ban cho cháu khả năng chơi nhạc, và những giai điệu tuyệt vời ấy sẽ mang lại niềm vui cho người nghe. Đừng lo lắng nữa. Hãy đón nhận món quà ấy và chia sẻ với tất cả mọi người”. Ông vừa nói vừa chỉ tay về phía khán giả.

“Nhưng cháu không thấy gì cả...” – Tôi lắp bắp trả lời, giọng gần như sắp khóc.

“Nhắm mắt lại đi Lane. Hãy tin vào linh cảm của chính cháu. Thế cháu nghĩ Thượng đế đã lấy lại món quà tuyệt diệu đó sau khi Ngài đã quyết định tặng nó cho cháu sao? Ông nói thật đấy, âm nhạc luôn tồn tại nơi đây này.”

Để tôi ở lại nghiền ngẫm với những điều đó, ông quay trở về bàn tiếp

tục bữa ăn. Khi những thành viên khác của ban nhạc đã chuẩn bị xong, tôi ngược lên và khẽ cầu nguyện. Ngay trong khoảnh khắc đó, dường như có một cảm giác ấm áp đầy yêu thương đang vỗ về tôi, dường như có một tia sáng đang chiếu vào tôi và Thượng đế cũng đang nhìn tôi mỉm cười thì phải. Hít thở thật sâu, tôi đưa mắt nhìn lại căn phòng trong lúc nhóm trưởng điểm danh.

Sau một thoáng do dự, tôi bỗng cảm thấy mình mạnh mẽ hơn. Ngay khi chúng tôi vừa chơi tới đoạn điệp khúc thứ hai, tôi đã có thể chú tâm vào những gì mình đang làm. Chúng tôi biểu diễn bản nhạc thứ hai hay hơn bản đầu tiên, và bản thứ ba còn xuất thần hơn nữa. Lúc đó, mắt tôi nhắm nghiền, nhưng tôi vẫn có thể thấy và cảm nhận được tất cả. Đúng như những gì người nhạc sĩ lớn tuổi kia đã nói, âm nhạc thật sự tồn tại bên trong con tim tôi.

Buổi tối hôm ấy, tôi đã học được cách chơi nhạc bằng chính niềm tin của mình. Tất cả những gì tôi phải làm là mở rộng con tim và để cho sức mạnh nội tại điều dắt tôi những bước tiếp theo. Phải mất nhiều năm ròng luyện tập, tôi mới có thể thuần thục dần kỹ năng ấy. Tôi tiếp tục luyện tập, đồng thời luôn cố tạo nên mối liên hệ mật thiết giữa bản thân mình với yếu tố tinh thần và âm nhạc.

Bằng cách này, tôi dần thành công trên con đường mình đã chọn. Nhiều người còn bảo rằng mỗi khi tôi biểu diễn, họ thấy dường như tôi hoàn toàn tan biến vào thế giới âm nhạc diệu kỳ. Với tôi, còn gì tuyệt vời bằng những lời ngợi khen như thế. Nhưng họ chỉ đúng một nửa thôi: tôi thực sự lạc vào thế giới âm nhạc, nhưng nào tôi có tan biến đi? Tôi chưa bao giờ có cảm giác mình bị tan ra cả. Không một từ ngữ nào có thể diễn tả được cảm giác của tôi mỗi khi tôi được ôm áp trong vòng tay của chính tâm hồn mình, được bao bọc bởi một chiếc chăn ấm chính là những bài hát và hoàn toàn được thoát ly khỏi thế giới vật chất xung quanh.

Sau một buổi biểu diễn “Nối kết tâm hồn” cách đây không lâu, một người bạn đã nói với tôi: “Chào mừng đã quay trở lại, Lane. Vài phút trước thôi, chúng tôi cứ ngỡ đã mất anh mãi mãi rồi chứ. Tôi chưa từng thấy ai bị âm nhạc nuốt chửng như thế cả”.

Tôi mỉm cười: “Tôi nghĩ tôi được sinh ra với âm nhạc luôn tồn tại nơi tâm hồn mình, đó chính là món quà tinh thần kỳ diệu”.

- Lane Baldwin

The man my father was

My parents divorced when I was seven years old. This came as no surprise to everyone around them. My father had been an alcoholic for many years, and it was only a matter of time before it took its toll on their marriage. After the divorce, my mom remarried and my dad moved to a town about thirty minutes away. By the time I was twelve, I felt stable and even happy. I liked having two families.

It was around szthis time that my dad was fired from his job of nearly ten years. We all knew that it was because of the drinking. We also knew that it would be hard for a nearly fifty-year-old man to find a new job. For a year and a half he remained unemployed, and his situation seemed more and more desperate. He continued to be a big part of my life, though. No longer stuck at work, he attended all of my basketball games and kept our relationship as strong as it ever was.

Finally, he got a job in the next state. In a few months, my father was settled in his new home and job, while I was left to try and adjust to life without him. He managed to turn his financial situation around, but I was worried about him. He didn't make any new friends and, when he wasn't with me, he was in his apartment alone. He seemed lonely.

When it was my dad's weekend to pick me up, he would drive three hours to get me and we would stay in a hotel. I loved those weekends together, but as time went on my dad seemed to cancel his time with me more and more frequently. He seemed to get a "stomach flu," and when we did spend the weekend together, he was often in the bathroom vomiting. We all noticed how emaciated he had become; his legs were even thinner than mine. But although he was physically deteriorating, my dad was determined to maintain his relationship with his family. He called his daughter every day.

One night my dad didn't call. I was worried, but my mom calmed me down. We reasoned that he was probably out too late to call and didn't want to wake me. But when he didn't call the next night either, I

was really worried.

The next morning, my mom and I decided that we should look into the situation. She told me she would call his office and tried to reassure me on the way to school. I felt strange that day laughing with my friends, like I shouldn't be so happy. I had this weird feeling that something bad had happened.

When I got home, I immediately asked her what his office had told her. As it turned out, they, too, had not heard from him. They got suspicious and went to his apartment to see what was going on. My father never answered the door, so they got someone to break in. They found my dad lying on the bathroom floor in a pool of blood. The police later said that he had died two days before he was found.

After hearing the news, I was in bad shape. I felt like there was no point to life. I took a few days off school and spent them looking at photo albums and going through my dad's old stuff. My father was not a perfect man - sometimes he was insensitive, sometimes unfair, sometimes unforgiving or hurtful or unreliable. My father disappointed me a lot. But when I look back at the man my father was, I am not disappointed. My father was only human. He did teach me how to throw a ball, to wash a car, to appreciate music, to play golf, to love to read, to argue intelligently, to do crossword puzzles, to play the guitar and to be proud of myself. Some children never even get to meet their fathers; I was fortunate enough to know mine for fourteen years.

My father's death is now a part of me, embedded deep within me. I am growing stronger every day. My mother has taught me, rather than forget about my father's problems and struggles, to learn from them. My mother is there whenever I need her; her support has been the anchor that has kept me from drifting away.

As I place the flowers next to my father's grave, I say a silent prayer and wait there for just a moment. I recall everything about my dad - the good and the bad alike - and I remember the man my father was.

- Kristine Flaherty

đình.

ha mẹ ly hôn năm tôi lên bảy. Đây chẳng phải là điều ngạc nhiên đối với mọi người xung quanh. Cha tôi từng là người nghiện rượu trong nhiều năm, nên việc ly hôn giữa cha mẹ tôi chỉ là vấn đề thời gian. Sau khi ly hôn, mẹ tôi đi thêm bước nữa còn cha thì chuyển đến một thị trấn nhỏ cách nhà 30 phút đi xe. Mãi đến năm mười hai tuổi, tôi vẫn cảm thấy cuộc sống của mình khá ổn định và thậm chí còn hạnh phúc nữa. Tôi thích có cùng một lúc hai gia

Vào khoảng thời gian này, cha tôi bị sa thải khỏi công việc mà ông đã gắn bó gần mười năm. Ai cũng biết lý do là vì tật nghiện rượu của cha. Chúng tôi cũng biết rằng tìm được một công việc mới đối với một người đàn ông gần năm mươi tuổi quả thật là rất khó. Cha thất nghiệp trong khoảng thời gian một năm rưỡi, và tình hình ấy xem ra ngày càng bế tắc. Tuy vậy, cha vẫn là một phần không thể thiếu trong cuộc sống của tôi. Không còn vướng bận công việc, cha có thời gian đến xem tất cả những trận bóng rổ mà tôi thi đấu và khiến cho mối quan hệ của hai cha con thân thiết hơn bao giờ hết.

Sau cùng thì cha cũng tìm được việc làm ở bang lân cận. Chỉ trong vài tháng, cha đã ổn định cuộc sống với công việc và ngôi nhà mới của mình, trong khi tôi phải cố gắng thích nghi với cuộc sống không có cha. Thời gian ấy, cha cố xoay xở để cải thiện điều kiện kinh tế, còn tôi thì rất lo lắng cho cha. Cha chẳng có thêm người bạn mới nào. Khi không có tôi bên cạnh thì cha chỉ sống cô độc trong căn hộ của mình. Dường như cha rất cô đơn.

Những dịp cuối tuần được đến thăm tôi, cha chạy xe suốt ba tiếng đồng hồ đến đón tôi và hai cha con nghỉ lại tại một khách sạn. Tôi rất thích những cuối tuần được ở bên cha. Nhưng thời gian trôi qua, dường như cha ngày càng dành ít thời gian cho tôi hơn. Hình như cha đang bị đau bao tử. Vì thế mỗi khi được ở bên cha, tôi vẫn thường thấy ông nôn mửa trong nhà tắm. Mọi người đều nhận thấy cha ngày càng tiêu tụy, thậm chí chân của cha còn nhỏ hơn chân của tôi. Nhưng dù cho sức khỏe có giảm sút, cha vẫn luôn giữ liên lạc với gia đình. Cha gọi điện

cho con gái của cha mỗi ngày.

Một đêm nọ, cha đã không gọi cho tôi. Tôi rất lo nhưng mẹ bảo tôi hãy bình tĩnh. Hai mẹ con tôi cho rằng có lẽ cha đi đâu đó về trễ nên không gọi vì không muốn đánh thức tôi dậy. Nhưng khi đêm hôm sau cha cũng không gọi thì tôi thực sự lo lắng.

Sáng hôm sau, mẹ và tôi quyết định phải tìm hiểu nguyên nhân. Trên đường đưa tôi đến trường, mẹ đã cố trấn an tôi và bảo rằng mẹ sẽ gọi đến nơi làm việc của cha. Ngày hôm đó, mỗi khi vui cười cùng chúng bạn, tôi có cảm giác thật khác lạ, cứ như thể là tôi không nên vui như thế. Tôi có linh cảm kỳ lạ rằng một điều gì đó chẳng lành đã xảy ra.

Vừa về đến nhà, tôi đã hỏi mẹ ngay xem những người ở chỗ làm của cha đã nói gì với mẹ. Hóa ra ban đầu họ cũng chẳng biết tin gì về cha cả. Mọi người cảm thấy rất khó hiểu nên đã tới căn hộ của cha xem chuyện gì xảy ra. Thấy cha không trả lời nên họ cho người phá cửa để vào nhà. Họ phát hiện thấy cha tôi nằm trên sàn trong phòng tắm, giữa một vũng máu. Sau đó, cảnh sát cho biết cha đã chết hai ngày trước khi được phát hiện.

Sau khi nghe tin báo, tôi rơi vào trạng thái vô cùng tồi tệ. Tôi cảm thấy cuộc đời không còn gì đáng sống nữa. Tôi nghỉ học vài ngày để dành thời gian xem lại những tấm hình và những vật dụng cũ kỹ mà cha để lại. Cha tôi không phải là người hoàn hảo - đôi khi ông còn là người vô tình, có khi không công bằng, cũng có khi không bao dung, có thể làm tổn thương người khác hoặc không đáng tin cậy. Cha làm tôi thất vọng nhiều lắm. Nhưng khi nhớ đến con người thật của cha, tôi không còn cảm thấy thất vọng nữa. Cha tôi cũng chỉ là một người bình thường. Ông đã dạy tôi cách ném banh, rửa xe, thưởng thức âm nhạc, đánh gôn, dạy tôi phải đam mê đọc sách, cách tranh luận thông minh, chơi ô chữ, chơi ghi-ta và làm thế nào để tự hào về bản thân mình. Có rất nhiều đứa trẻ thậm chí chưa bao giờ biết mặt cha của chúng; còn tôi đã may mắn khi có cha trong suốt mười bốn năm qua.

Giờ đây, cái chết của cha đã là một phần trong cuộc sống của tôi, nó đã hằn sâu vào tâm trí tôi. Mỗi ngày trôi qua, tôi càng trở nên mạnh mẽ hơn. Mẹ đã dạy tôi rằng thay vì cô quên đi những sai lầm của cha thì tôi hãy coi đó là bài học cho mình. Mẹ luôn có mặt mỗi khi tôi cần; sự ủng hộ của mẹ là cái neo giữ tôi khỏi bị cuộc đời cuốn trôi.

Khi đặt những bông hoa cạnh mộ cha, tôi thầm cầu nguyện và đứng đó trong giây lát. Tôi hồi tưởng lại mọi điều về cha mình, cả điều tốt lẫn điều chưa tốt, và tôi thấy nhớ ông vô cùng!

- Kristine Flaherty

Losing myself

I was like any other average ninth-grader. I was active in sports, had my circle of friends and got good grades. Until the day I was introduced to him. There was something in his eyes that attracted me. Somehow I thought that he needed me, just as much as I needed to be loved. After flirting for months, we finally became a couple. We were together every single moment from that day on. Slowly, day-by-day, my family and friends saw me

changing. I was in love.

After about two months, however, he started to try to control me and even raise his voice to me. I told myself it was okay because he really did love me. The first time he ever hurt me, we were skiing with friends and had lost each other. When he found me, he said it was my fault. He proceeded to push me and call me nasty names, while people just stared at us. I ran into the bathroom with my best friend and cried my eyes out. The next thing I knew, he was in the bathroom hugging me, overflowing with kisses and saying how sorry he was. So I forgave him and put that day in the back of my mind.

Things did not go back to normal, though. He became possessive and jealous. He made rules stating I could no longer wear my hair down, wear shorts in the summer-time or have any sign of another boy in my room. If another boy even glanced at me in school, he would yell at me. My grades dropped, I lost my ambition for sports, I started losing my friends, and my family became my worst enemy. I didn't want to listen to what they thought about my relationship or how much I had changed. I cried every single night. He would yell at me or blame me for everything. A couple of times, I tried hurting myself because I felt I wasn't good enough for him and that there wasn't any other reason to be alive. I tried to justify his rude actions by believing they showed how much he cared about me. As a ninth-grader, it made me feel important to be in love and have a boyfriend.

My parents tried taking me to psychologist and talked to all my teachers about my relationship. I started skipping school. The violence

escalated. He tried to choke me on - several occasions, and once he tried to break my arm because his brother looked at me in my swimsuit. I felt hopeless and depressed. He had so much control over my mind that I could not accept anyone else's opinion of him. I told myself that they just didn't understand how much he loved me. He only did what he did because he cared.

The physical abuse continued to get worse. He forced me to do sexual things with him. He also hit, choked and pushed me down. He tried drowning me once. Fortunately, I escaped from him before he had the chance to get me under the water. He also cut my wrists because his life was in the dumps. This went on for nine months.

Finally, my parents took me on a trip for a week. While I was on vacation, he cheated on me, and I built up enough courage to break up with him. One night I lay in bed and thought of everything he had done to me. It was clear what I had to do.

I spent the last two weeks of summer break trying to get my old friends back before returning to school. When I went back to school, he was in my gym class. I was nice to him because I still feared him. When I got up the nerve to tell him that it was over for good, he went psycho, pushed me to the ground and kicked me several times. Nobody came to help me. The next day, I discovered an eight-inch bruise on my leg.

It took me three days to show the bruise to my parents. To my surprise, after everything I had put them through, they helped me. They took me straight to the police station to file charges. I wanted to just let it go, but I was also determined that this should not and could not happen to anyone he "loved" in the future. At home, I continued to receive threatening phone calls from him saying that he was going to kill me. He told my parents that he would do it if he got the chance.

My court experience took over a year and was horribly painful. I found out that he had a violent past and that it wasn't the first time that he had abuse charges brought against him. I was never notified about the final court hearing, so it happened without me and, to my knowledge, nothing severe happened to him. The justice system let me down, but I chose to go on with my life.

I am very lucky to be where I am today. I am nineteen years old, and I have grown and healed a lot. It took me over three years to tell my parents everything that he did to me. My parents and I are very close now. The healing process may continue for years to come, but I decide to share my story with other young teens, hoping to help

prevent this from happening to anybody else. I do not wake up every day hating him. I feel bad for him, and I know he needs help, wherever he is. I have learned to live my life to the fullest and to cherish the people I truly love.

- *Jenny Deyo*

ôi cũng giống như mọi học sinh lớp chín bình thường khác. Tôi mê thể thao, có khá nhiều bạn bè và kết quả học tập cũng tốt. Cho đến ngày tôi được giới thiệu với anh ấy. Có điều gì đó trong ánh mắt anh đã cuốn hút tôi. Chẳng hiểu sao tôi lại nghĩ rằng anh rất cần tôi, cũng như tôi rất cần được anh yêu thương. Quả vậy, chỉ sau một tháng hẹn hò, chúng tôi đã trở thành một cặp. Kể từ đó, hai đứa chúng tôi luôn quấn quýt bên nhau. Dần dần, gia đình và bạn bè bắt đầu nhận thấy tôi thay đổi. Tôi đang yêu.

Thế nhưng chỉ sau hai tháng, anh ấy bắt đầu có điều khiến suy nghĩ cũng như hành động của tôi, thậm chí còn thường xuyên lớn tiếng với tôi nữa. Tôi tự trấn an rằng tất cả những điều đó là bình thường vì có lẽ do anh quá yêu tôi. Lần đầu tiên anh ta đánh tôi là khi chúng tôi đi trượt tuyết cùng với bạn bè. Tôi và anh ta lạc nhau. Khi tìm thấy tôi thì anh ta đã đổ lỗi cho tôi. Anh ta còn tiến đến xô tôi ngã và gọi tôi bằng những cái tên rất tục tĩu trước cái nhìn chòng chọc của mấy đứa bạn. Tôi chỉ còn biết chạy ngay vào phòng tắm, gục mặt khóc nức nở với đứa bạn thân. Sau đó anh ta lại vào phòng tắm ôm chặt lấy tôi, hôn tôi đắm thiết và nói rằng anh ta cảm thấy rất hối lỗi. Chỉ bấy nhiêu thôi đã khiến tôi tha thứ ngay cho anh ta và quên hết mọi chuyện.

Tuy vậy, mọi thứ không thể trở lại bình thường như trước được nữa. Anh ta bắt đầu muốn chiếm hữu tôi và ngày càng ghen tuông vô cớ. Anh ta cấm tôi không được xoa tóc, không được mặc quần soóc trong những ngày hè oi bức và không được để bất kỳ người con trai nào khác bước vào phòng tôi. Thậm chí nếu có một anh chàng nào đó trong trường liếc mắt nhìn tôi thì anh ta cũng sẽ mắng ngay vào mặt tôi. Kết quả học tập của tôi sa sút hẳn, tôi cũng không còn đam mê thể thao nữa, tôi mất dần bạn bè và tôi tự xem gia đình là kẻ thù tồi tệ nhất của mình. Tôi chẳng muốn nghe những suy nghĩ của họ về mối quan hệ của tôi và anh ta, cũng chẳng muốn biết họ nghĩ thế nào khi thấy tôi thay đổi quá nhiều. Đêm xuống, tôi lại khóc. Anh ta la mắng và đổ lỗi cho tôi về tất cả mọi thứ. Đã hai lần tôi định tự tử vì nghĩ rằng mình không xứng với anh ta, và như thế thì không còn lý do gì để sống trên đời này nữa. Tôi còn cố gắng biện hộ cho những hành động thô lỗ đó bằng cách tin rằng chẳng

qua đó là do anh ta quan tâm đến tôi mà thôi. Chỉ mới là một học sinh lớp chín, nên việc có được một tình yêu và một người bạn trai khiến tôi cảm thấy mình là người đặc biệt.

Cha mẹ đã thử đưa tôi tới bác sĩ tâm lý, đồng thời nói chuyện với các thầy cô về mối quan hệ của tôi. Tôi bắt đầu trốn học. Những hành động bạo lực của anh ta ngày càng quá đáng. Nhiều lần anh ta đã bóp cổ tôi và có lần còn suýt bẻ gãy tay tôi khi em trai anh ta nhìn thấy tôi trong bộ đồ tắm. Tôi chìm trong tuyệt vọng và chán nản. Thế nhưng anh ta chỉ phớt lờ suy nghĩ của tôi nhiều đến nỗi tôi không thể chấp nhận bất cứ nhận xét nào của người khác về anh ta. Tôi vẫn tự nhủ rằng có lẽ mọi người không hiểu được anh ta yêu tôi nhiều như thế nào, rằng mọi việc anh ta làm đều do anh ta quan tâm đến tôi mà thôi.

Nhưng anh ta đối xử với tôi ngày càng thô bạo. Anh ta ép tôi phải quan hệ với anh ta. Anh ta còn đánh, bóp cổ và xô ngã tôi. Có lần anh ta còn cố trấn nước tôi. Cũng may là tôi cố vùng thoát trước khi anh ta chìm được tôi xuống nước. Anh ta còn cắt cổ tay của tôi mỗi khi cuộc sống của anh ta trở nên buồn chán. Những chuyện như vậy kéo dài suốt chín tháng trời.

Cho đến một hôm, khi cha mẹ đưa tôi đi nghỉ hè một tuần lễ thì ở nhà anh ta đã phản bội tôi. Lần ấy tôi đã có đủ can đảm để chấm dứt với anh ta. Một đêm nọ, tôi nằm trên giường và ngẫm nghĩ về tất cả những gì anh ta đã làm với tôi. Và tôi biết rõ mình phải làm gì.

Tôi đã dành hai tuần còn lại của kỳ nghỉ hè để gặp gỡ những người bạn cũ trước khi đi học trở lại. Khi trở lại trường, tôi gặp anh ta trong lớp thể dục. Tôi vẫn tỏ ra nhẹ nhàng vì thú thật tôi vẫn còn sợ anh ta. Khi tôi thu hết can đảm để nói rằng tốt hơn là chúng tôi nên kết thúc mọi chuyện thì anh ta nổi điên lên, xô tôi ngã sóng soài và còn đá tôi túi bụi. Thế mà chẳng ai giúp tôi cả. Ngày hôm sau, tôi mới phát hiện trên chân của tôi có một vết bầm dài hơn 20 cm.

Phải ba ngày sau tôi mới dám cho cha mẹ tôi thấy vết bầm. Tôi thật sự ngạc nhiên khi sau tất cả những gì tôi đã gây ra, cha mẹ vẫn giúp đỡ tôi. Cha mẹ đưa tôi tới cảnh sát để trình báo sự việc. Thực sự tôi chỉ muốn bỏ qua mọi chuyện, nhưng tôi nhận thấy rằng không nên và không thể để chuyện này xảy ra với bất kỳ ai mà anh ta sẽ “yêu” trong tương lai. Tôi liên tiếp nhận được những cú điện thoại đe dọa rằng anh ta sẽ giết tôi. Anh ta còn nói với cha mẹ tôi là anh ta sẽ làm thế ngay khi có thể.

Vụ kiện kéo dài hơn một năm và đó là khoảng thời gian tôi vô cùng đau khổ. Tôi phát hiện anh ta có một quá khứ đầy những vụ bạo lực và

đây không phải là lần đầu tiên anh ta bị kiện vì những hành động xâm phạm thân thể người khác. Tôi đã không được thông báo về ngày tuyên án, nên hôm đó tôi không đi dự. Nhưng theo tôi biết thì anh ta đã không bị trừng phạt thích đáng. Phán quyết đó đã khiến tôi rất thất vọng, nhưng tôi quyết định sẽ tiếp tục cuộc sống của mình.

Tôi cảm thấy thật may mắn khi được sống ở nơi mới. Năm nay tôi 19 tuổi. Tôi đã trưởng thành và nỗi đau năm xưa cũng đã được xoa dịu rất nhiều. Phải mất hơn ba năm tôi mới có thể kể hết cho cha mẹ những gì anh ta đã gây ra cho tôi. Nhờ đó mà tôi và cha mẹ trở nên gần gũi hơn. Vết thương rồi sẽ lành theo thời gian, nhưng tôi vẫn quyết định chia sẻ câu chuyện của mình với những bạn trẻ khác, với mong muốn những chuyện như vậy sẽ không xảy ra với bất kỳ ai nữa. Giờ đây, mỗi sáng thức dậy, tôi không còn cảm thấy căm ghét anh ta nữa. Tôi cảm thấy thương hại cho anh ta. Và cho dù anh ta đang ở đâu thì tôi biết anh ta cần được giúp đỡ. Tôi đã học được cách sống sao cho thật ý nghĩa và hết lòng yêu thương những người thân yêu của mình.

- Jenny Deyo

Reaching Mom

It wasn't always just my mom and me. There was a time when my dad was in the picture, but that was such a long time ago. I don't remember much about him. When I try to form a picture of him in my mind, all I get is a hazy image of a tall man with dark hair. And though it's hard to tell, I think he's smiling. We don't talk about him, though. Anything about my dad is taboo. I don't know how I know that. I just know it. It's this unspoken rule that my mother made and I've just always obeyed. But I have a feeling he was a good man. Just conjuring up that picture of him makes me feel a bit safer. She never spoke of him. Not since it happened. I think she blames herself.

The details are difficult. I remember all the wrong parts. I was so young. Was I about four when it happened? That sounds right for some reason. I had just turned four, and my birthday was a few days before it happened. I think that's why my mom always seems sad around the time of my birthday. But she hides it. Says she's sometimes like that; says that her eyes are watery because of all the dust in the air. That's what she always said. But I can hear her sometimes in the middle of the night. Tiny, suppressed sobs coming from her room.

It was springtime. A cool day, I remember, because my mom struggled to get me to zip up my jacket. I hated how the zipper cut into my neck. It was morning. I remember the smell of the dew as we walked from the house to the car. I remember the gulps of fresh air I took, as if to drink it in. To this day, I find myself holding my breath sometimes, on spring mornings, waiting for the bus at the end of my driveway.

I don't remember where we were going, but I knew that wherever it was, we were going to meet daddy there. And that made me happy. A light drizzle started as we got on the road. I would watch the little droplets of rain as they landed at the top of the window and follow them as they became tinier and tinier and finally disappeared as they reached the bottom. It was a game I used to play, and still find myself playing when my mind wanders off on long car rides.

The droplets got bigger and bigger until it became a full-fledged storm, cascading down on the road. That's when my mother started getting strange look on her face. A determined look, eyes squinting into the fog. And her knuckles were white as she gripped the steering wheel. I remember balling up my own little fists to see if they would do the same thing. Just as I was studying the way little mountains of bone formed and disappeared as I clenched and unclenched my fists, there was a shrieking sound. The car braked and I was pushed forward, just about hitting my head on the dash. My mom threw open the car door and ran outside screaming.

The next thing I remember was sitting on the sofa at my Aunt Rosa's house. Aunt Rosa was by my side explaining something to me, but I couldn't understand the words. They didn't mean anything. They were just a jumble of sounds put together, and I started laughing at how funny she sounded. She held her head in her hands and her whole body shook. I tried to explain to her what was so funny. But she just cried. So I shut my mouth.

And once more it becomes hazy.

It's funny how I can remember the events leading up to the accident with such amazing clarity, but I don't remember much about the time after it happened at all. I mean, I can remember pieces: feelings, colors, images. But nothing that tells a story.

There was a lot of black. I remember seeing people crying and my mother sitting on the couch surrounded by people I knew to be her friends. The woman sitting next to her was her best friend Carmen. She sat holding Mom's hand. I remember wanting more than anything to see my dad, but I kept telling myself that he was away on business and would come back soon, like he always did.

Soon the colors started getting brighter. People weren't always crying. And we started doing the things we normally did. But it wasn't like before. Mom always looked like she was far away. I'd sing to her, dance for her, play with her hair - anything to try and get her to smile at me the way she used to. Anything to get more than just a pat on the head and that faraway smile. I just couldn't reach her.

Since then I've gleaned bits of conversations and can sort of piece together what happened. I mean, I knew my dad died in a car accident. But I also knew that there was more to it than that. We had been on our way to pick him up at the airport. He went away on business a lot, I remember. But we were running late because of the rain traffic. We got

there just in time to see the accident.

My dad leaning out into the street, waving for a taxi. And as the taxi tried to stop for him, it skidded and ran up onto the sidewalk. Hitting him. And my mom saw the whole thing happen.

He must have thought we forgot about him, since we were pretty late. And so he would have to find his own way home.

Just then we pulled up.

It was raining too hard. The street was too wet. The taxi's brakes were in need of a tune-up. So many factors figured into his death. But my mom blamed only herself.

So really my whole life has been tinged with this unspoken sadness.

My mom's still distant. Years and years have passed. I'm about to go off to college. And still, she's in her own prison to which only she holds the key. It's been just her and me for so long, you'd have thought that maybe we'd have formed some sort of bond. Just the two of us. Facing the world together. But no. She's in her corner and I'm in mine. There have been times when I've tried to reach out, like I did when I was little. Times when I'd try and get her to open up to me by opening up to her. But there's just no doing.

That's not to say she's been a bad mother. She's always provided me with what I needed, working long hours just so I could have the luxuries a kid with two parents has. She's been a good mom.

And now it's time for me to go.

We're on our way to school. Most of my belongings are packed in the back of our van. Mom's driving and I'm listening to Counting Crows album. It's raining, and I'm watching the droplets of water race to the bottom of the window. I feel like it's my last chance. It's now or never. And so I say it.

"Dad would have been proud of me, don't you think? Going off to college? All grown up?"

School's pretty far away. Driving along what seems like an endless stretch of deserted road, so when the car jerks to a stop, we're in no danger of an accident.

My mother turns to me slowly, with tears running down her face. But she's smiling. At first she just stares into my eyes and I'm amazed. She takes my hand in hers and says, "Yes, honey. Daddy would've been so proud." And suddenly I realized that I'd never had time to grieve

over the loss of my father. I'd spent my whole life grieving over the loss of my mom. Somehow losing her was worse than losing my father, because she was still with me. But an empty shell of a person. She's here now. She's with me. That's what matters. And she exudes this warmth. This warmth that I've felt before, but not for a very long time. And suddenly I'm crying, too. Not because I miss my dad and wish he were here with me, but because, finally, after all this time, she's ready to come back to life.

- Analise Anton

hông phải lúc nào cũng chỉ có mỗi mẹ với tôi. Đã có lúc bố cũng có mặt trong cuộc sống của hai mẹ con, nhưng lúc ấy đã lâu lắm rồi. Tôi không nhớ nhiều về bố cho lắm. Khi có hình dung về hình ảnh của bố trong tâm trí thì những gì tôi có được chỉ là một hình ảnh lơ mơ về một người đàn ông cao lớn với mái tóc đen. Mặc dù thật khó diễn tả, nhưng tôi nghĩ là bố đang cười. Tuy vậy, mẹ con tôi không hề nói chuyện về bố. Những gì liên quan đến bố đều là điều cấm kỵ. Tôi không biết làm thế nào tôi lại biết được điều đó, nhưng tôi biết như thế. Đó là một luật lệ bất thành văn mà mẹ đã đặt ra, và tôi chỉ biết chấp hành. Nhưng tôi có cảm giác bố là một người tốt. Chỉ cần nghĩ tới hình ảnh của bố là tôi đã cảm thấy an toàn hơn. Còn mẹ thì không bao giờ nói gì về bố kể từ khi chuyện đó xảy ra. Tôi nghĩ mẹ đang tự trách mình.

Kể chi tiết thì rất khó. Tôi chỉ toàn nhớ những tình tiết không xác thực của sự kiện đó mà thôi. Lúc đó tôi còn quá bé. Chuyện ấy xảy ra khi tôi chỉ mới bốn tuổi thì phải. Điều này nghe cũng có vẻ hợp lý. Lúc đó tôi mới vừa lên bốn, và chuyện đó xảy ra sau sinh nhật của tôi vài ngày. Tôi nghĩ đó chính là lý do vì sao mẹ lại có vẻ buồn trong khoảng thời gian sinh nhật tôi. Nhưng mẹ giấu tôi. Mẹ nói rằng thỉnh thoảng mẹ vẫn như vậy, nói mất mẹ ướt là do những hạt bụi trong không khí. Mẹ luôn nói như vậy. Nhưng thỉnh thoảng tôi lại nghe thấy tiếng mẹ vào giữa đêm. Những tiếng nức nở kiềm nén phát ra rất khẽ từ phòng mẹ.

Lúc đó là mùa xuân. Và hôm ấy là một ngày hơi lạnh. Tôi nhớ là vì mẹ đã bắt tôi phải mặc áo khoác vào. Tôi ghét cảm giác bị cái khóa áo chạm vào cổ. Lúc đó là buổi sáng vì tôi nhớ đã ngủ thấy mùi của những giọt sương mai lúc chúng tôi đi từ nhà ra xe. Tôi cũng nhớ mình đã đón lấy từng ngụm không khí trong lành như thể uống chúng vào cơ thể. Cho đến tận bây giờ, vào những buổi sáng mùa xuân, thỉnh thoảng tôi vẫn thấy mình nín thở trong lúc đứng đợi xe buýt ở cuối con đường vào nhà.

Tôi không nhớ hai mẹ con tôi tính đi đâu, nhưng lúc ấy tôi biết rằng dù đó là nơi nào đi nữa thì mình cũng sẽ được gặp bố ở đấy. Điều đó khiến tôi cảm thấy thật hạnh phúc. Lúc hai mẹ con đi trên đường, một

cơn mưa phùn nhẹ bắt đầu rơi. Tôi ngắm nhìn những giọt mưa bé xíu từ khi chúng vừa rơi trên cửa xe rồi nhìn chúng càng lúc càng bé lại, cho đến khi chúng chạm vào thành dưới cửa xe và tan biến hẳn. Đó là một trò chơi mà tôi vẫn từng chơi, và tôi vẫn thường chơi trò này mỗi khi đầu óc tôi nghĩ vẩn vơ trong những chuyến đi dài.

Những giọt mưa càng lúc càng nặng hạt, cho đến khi chúng chuyển thành cơn mưa đông trút ào ào xuống đường phố. Đó cũng là lúc gương mặt mẹ bắt đầu có nét gì đó rất lạ. Một cái nhìn dứt khoát, mắt nheo nheo nhìn vào màn bụi mờ. Những đốt ngón tay của mẹ chuyển sang màu trắng bệch khi mẹ nắm chặt tay lái. Tôi nhớ là tôi đã thử nắm chặt bàn tay bé nhỏ của mình lại để xem nó có bị như thế hay không. Trong lúc đang tìm hiểu tại sao những móm xương trên tay cứ nhô ra, thu vào mỗi khi tôi nắm chặt rồi buông nắm tay ra thì tôi nghe có một tiếng rít inh tai. Chiếc xe thắng gấp và tôi ngã chúi người về phía trước, suýt nữa thì đầu bị va đập mạnh. Mẹ mở toang cửa xe, lao ra ngoài rồi hét lên thất thanh.

Điều tiếp theo tôi có thể nhớ là lúc tôi ngồi trên chiếc ghế sofa ở nhà dì Rosa. Dì Rosa ngồi bên cạnh tôi, giải thích điều gì đó với tôi, nhưng tôi không thể hiểu những điều dì nói. Chúng chẳng có ý nghĩa gì cả. Chúng chỉ là một mớ âm thanh hỗn độn trộn lẫn vào nhau, và tôi bắt đầu phá lên cười vì những âm thanh ngộ ngộ đó. Dì gục mặt vào hai tay, toàn thân dì rung lên. Tôi cố giải thích với dì tại sao tôi cảm thấy buồn cười. Nhưng dì chỉ khóc. Thế là tôi không nói nữa.

Và một lần nữa, nó lại trở nên mờ ảo.

Thật kỳ lạ là tôi đã nhớ rất rõ những sự kiện dẫn đến tai nạn như vậy, thế mà tôi lại không nhớ được gì nhiều sau khi nó xảy ra. Có nghĩa là tôi nhớ từng phần rời rạc: cảm giác, màu sắc, hình ảnh. Nhưng không điều gì có thể gọi lại toàn bộ câu chuyện.

Lúc ấy mọi thứ rất u ám. Tôi nhớ đã thấy mọi người khóc lóc, còn mẹ tôi thì ngồi trên giường, xung quanh là những người bạn của mẹ. Người phụ nữ ngồi cạnh mẹ là người bạn thân nhất của mẹ, cô Carmen. Cô ấy ngồi đó và nắm lấy tay mẹ. Tôi nhớ là lúc ấy tôi đã mong được gặp bố hơn bất cứ điều gì, nhưng tôi luôn tự nhủ là bố đang đi công tác và sẽ sớm quay về thôi, giống như trước giờ bố vẫn thường như vậy.

Một thời gian sau, mọi thứ đã khá hơn. Mọi người không còn lúc nào cũng khóc nữa. Chúng tôi bắt đầu trở lại với những công việc thường ngày. Nhưng mọi thứ không còn giống như trước kia. Mẹ lúc nào cũng trông có vẻ như đang ở một nơi nào đó rất xa. Tôi đã hát cho mẹ nghe, nhảy cho mẹ xem, đùa nghịch với mái tóc của mẹ – bất kỳ điều gì để mẹ

có thể cười với tôi như trước kia. Tất cả những gì tôi nhận được chỉ là một cái xoa đầu nhẹ nhàng cùng một nụ cười xa xăm. Tôi không thể chạm được vào mẹ.

Kể từ lúc đó, tôi đã lượm lặt thông tin trong từng mẩu đối thoại của mọi người và sắp xếp chúng lại với nhau để biết được chuyện gì đã xảy ra. Ý tôi là tôi đã biết bố mất trong một vụ tai nạn xe hơi. Nhưng tôi cũng biết rằng mọi chuyện không chỉ có thế. Hôm ấy hai mẹ con tôi đang trên đường đi đón bố ở sân bay. Tôi nhớ dạo ấy bố thường đi công tác xa. Nhưng hai mẹ con tôi trễ vì trời mưa. Chúng tôi tới nơi đúng lúc tai nạn xảy ra.

Lúc ấy, bố đang nghiêng người ra đường vẫy một chiếc taxi. Khi chiếc taxi chuẩn bị dừng lại để đón bố thì nó bị trượt bánh và lao vào vỉa hè, tông thẳng vào bố. Mẹ đã chứng kiến toàn bộ những gì đã xảy ra.

Vì chúng tôi đến hơi trễ nên chắc hẳn bố nghĩ rằng hai mẹ con tôi đã quên đón bố. Và vì thế mà bố phải tự tìm cách để về nhà.

Ngay lúc chúng tôi vừa tới nơi.

Trời mưa rất to. Mặt đường ướt sũng. Thắng của chiếc taxi không ăn. Có rất nhiều yếu tố liên quan đến cái chết của bố. Nhưng mẹ lại chỉ đổ lỗi cho mình.

Vì thế mà cả cuộc đời tôi đã phải chịu ảnh hưởng của nỗi buồn thâm kín ấy.

Mẹ vẫn sống khép kín. Thời gian cứ thế trôi qua. Nay đã đến lúc tôi phải xa nhà để vào đại học. Còn mẹ thì vẫn vậy, vẫn tự giam mình trong cái nhà tù mà chính mẹ là người giữ chìa khóa. Suốt một thời gian dài, chỉ có hai mẹ con tôi sống bên nhau. Hẳn mọi người nghĩ rằng có lẽ chúng tôi đã thỏa thuận với nhau điều gì đó. Chỉ có hai mẹ con. Cùng nhau đối đầu với mọi khó khăn. Nhưng không phải vậy. Mẹ cứ ở trong góc riêng của mẹ, còn tôi ở trong góc riêng của tôi. Đã nhiều lần tôi cố với ra, giống như tôi đã làm hồi bé. Đó là những lần tôi cố giúp mẹ cởi mở với tôi bằng cách cởi mở với mẹ. Nhưng không có kết quả gì cả.

Điều đó không có nghĩa mẹ là một người mẹ không tốt. Mẹ luôn mang lại cho tôi những gì tôi cần, và mẹ phải làm việc thêm giờ để tôi có được cuộc sống đầy đủ như những đứa trẻ còn đủ cha mẹ. Mẹ là một người mẹ tốt.

Và giờ là lúc tôi phải đi.

Hai mẹ con đang trên đường đến trường học của tôi. Tất cả đồ dùng của tôi đã được đóng vào thùng để phía sau xe tải. Mẹ lái xe, còn tôi thì

đang nghe album của nhóm Counting Crows. Trời mưa, và tôi lại ngắm nhìn những giọt nước đang đua nhau chạy xuống thành dưới của cửa xe. Tôi cảm thấy đây là cơ hội cuối cùng của mình. Bây giờ hoặc sẽ không bao giờ. Và thế là tôi nói.

“Hẳn là bố sẽ rất hạnh diện về con, mẹ nhỉ? Vào đại học này? Trường thành này?”

Trường còn ở khá xa. Lúc này, dường như chúng tôi đang đi trên một con đường dài vô tận không một bóng người. Vì thế, khi chiếc xe đột ngột dừng lại, chúng tôi không hề sợ sẽ gây ra tai nạn.

Với những giọt nước mắt chảy dài trên khuôn mặt, mẹ nhẹ nhàng quay sang tôi. Nhưng mẹ đang cười. Ban đầu mẹ chỉ nhìn thẳng vào mắt tôi, và tôi cảm thấy ngạc nhiên quá đỗi. Mẹ nắm tay tôi và nói: “Đúng vậy, con yêu ạ. Bố con ắt hẳn sẽ rất tự hào về con”. Và tôi chợt nhận ra rằng tôi chưa bao giờ dành thời gian để đau buồn vì mất bố, mà tôi đã dành cả khoảng thời gian qua để đau buồn vì mất mẹ. Chẳng hiểu sao tôi lại thấy rằng mất mẹ kinh khủng hơn mất bố, vì thực sự mẹ vẫn ở bên cạnh tôi, nhưng chỉ là một cái vỏ trống rỗng. Còn giờ thì mẹ đang ở đây. Mẹ đang ở bên tôi. Đó mới là điều quan trọng. Mẹ lại tỏa ra hơi ấm. Hơi ấm mà trước đây tôi từng cảm nhận được, nhưng chỉ cảm nhận được trong một thời gian ngắn. Bất chợt tôi cũng bật khóc. Không phải vì tôi nhớ bố và ước sao bố đang ở đây với tôi, mà bởi vì, sau cùng, sau một thời gian dài như thế, mẹ đã sẵn sàng trở lại với cuộc sống.

- Analise Antone

I am Loni

Why do I even try? If there's one thing I should have learned, it's, try or not, I'll probably "screw up".

Mom says, "Loni, a lady shouldn't say things like 'screw up'". That just proves my point.

I know, I have so much going for me. Dad brags about my grades, and Mom's proud of the person I am and all my activities. Grandma goes on and on about my pretty face. *Yeah, too bad about the rest of me, I think to myself.*

I'm not, like, big enough to be featured as a man in The Guinness Book of World Records, but I am big enough not to like shopping with my friends. "How cu-u-u-u-ute!" they squeal over every rack of clothes. They know they'll fit into any clothes, but I can't choose anything until I find the largest size.

I pretend that clothes don't matter to me. That explains why everyone stares at my chosen style. To me, no outfit is complete without a sweater, flannel shirt or sweat-shirt tied around my waist to cover up... oh...everything.

So, when we go to the mall, I'm the designated shopper. You know, like the designated driver who goes to a party but doesn't partake I stand outside the changing rooms to ooh and aah when they emerge for the mirror check. Only after a careful inspection do I reassure them that their thighs, legs, waist or bottom do not look too big in that outfit; otherwise, it would be taken as insincere.

They make me feel ashamed when they hand me a piece of clothing and plead, "Can you see if this comes in a smaller size?" Give me a break. Where should I look? The children's department?

I really did screw up, though. Being a self-appointed good sport, I tried out for the volleyball team with my friends. Here's the bad part: I made it.

It seems I have a killer serve. We keep winning. This is the first winning season of any girl's sport in our school's history. Volleyball fever took over, and attendance soared. Just my luck. Jumping around

high-fiving while my name echoes over the PA system.

In our small town, making it to State Finals is news-worthy. Our team was pictured sitting in the bleachers in a “V for Victory” formation. I was the connecting bottom of the “V,” front and center in all my glory.

“Loni Leads the Charge to State!” read the headline. Not bad. I didn’t even pretend to protest when Mom bought copies for the relatives. I was pleased when the team framed the picture and hung it in the tunnel between our locker room and the arena. It soon became our team gesture to blow kisses at our picture every time we passed it.

It was the night of the final game, and we had home-court advantage. The series was tied two games to two. I led the team’s run for our triumphant entrance. Cheers stormed down the tunnel to meet us. We glanced at the banners posted along the walls, taking energy from the words.

YOU GO, GIRLS! YES YOU CAN! WE’RE #1!

We were ready to blow kisses at our picture when shock froze me. Two words were written in red on the glass. Two words that totally changed the headline.

“Loni THE BULL leads the charge to State!”

The horns drawn on my head completed the insult.

I felt myself emptying until I wasn’t me anymore. I was nobody. The team bunched behind me.

“Who did this?”

“Who would be so mean?”

Their questions had no answers. They thought they were as upset as I was, but they were wrong. I wasn’t upset at all. I was in shock.

“So this is the truth”, I thought. “This is who I am.”

And all the words around me didn’t heal the hurt because nobody said the three words I needed to hear most: “That’s not true.”

There was no time to sort myself. The real seemed like a dream, and I couldn’t shake myself awake. The chants of “Loni! Loni!” sounded hollow. I let the cheers of the many be muted by the jeers of the few.

We won the coin toss for my first serve. Around me the team was pumped and ready to go. I rolled the volleyball in my palms and

mechanically went into my serving stance. All I could see were the words ... THE BULL. THE BULL. THE BULL.

I tossed the ball up, but before my fist made contact the shout “OLE!” hit me. I stutter-stepped and missed the ball.

I told myself not to look, but my eyes were drawn anyway. I couldn’t pick out who it was. The team tried to buck me up with back slaps and “that’s okays.” But it didn’t help.

I went through the rotations until I was at the net. My concentration scurried between the game and the bleachers. When the ball skimmed the air above my head, a loud snorting sound came from the front row.

“That’s taking the bull by the horns!” someone yelled. The player behind me made the save and set up the ball for me to spike. But I wasn’t looking at the ball. I was staring into the faces of the five guys who were mocking me. My humiliation only fueled their taunts.

“Give me a B, give me a U, give me a double L, too. What’s that smell? LONI! LONI! LONI!”

Why didn’t someone shut them up?

The coach called a time-out. “Loni, can you get your head in the game?”

I shrugged.

“Why are you letting a few people who don’t even know you decide for you who you are?”

I shrugged again.

“Loni, you’re valuable to your team. Unkind words don’t change who you are unless you decide they change you,” she said.

Sounds good in theory, I thought, but this is the real world.

“I’m keeping you in, but if you can’t work through this I’ll pull you.”

I nodded.

I walked past the boys to take my place in the game.

With each step I took, they stomped their feet to shake the floor. I got the point. Very funny.

I also had to walk past my teammates, and in spite of my weak showing, they were still rooting for me. “You can do it.” “You’re the

best.”

Something in me gave way. The quote on my grandma’s refrigerator popped into my thoughts: “God don’t make no junk.”

I knew what I knew, and I knew myself - I wasn’t junk. I felt my value from the very depths of my soul. Who was I anyway? What did some immature boys know about me? There were so many people who loved and supported me, and it was time to do my best for them and for myself.

And just like that, I was free of them. Oh, they continued to stomp their feet with each of my steps. I didn’t like it, but it didn’t matter. They were powerless over my life.

The game was close, and we played hard. The winning serve fell to me. It was my moment, and I took it. The ball went up, my fist came forward and hit it right on. It was a perfect power serve unreturnable by the other team. The crowd went wild. The pep band started beating out our school song. The team huddled around me.

Shouts of “Loni! Loni!” vibrated the arena. The funny thing is, the cheers didn’t feed me like they used to. They were great, but the joy I felt, the freedom I felt, the sense of myself I had filled me more than any cheers.

There was more than one victory that day, and the game was not the most important one.

- Loni Taylor

ại sao tôi lại phải cố gắng? Nếu có một điều gì đó mà lẽ ra tôi cần phải học thì tôi nghĩ, dù có cố hay không, tôi cũng “đếch” có làm được. Mẹ tôi nói: “Loni à, con gái không nên nói những từ như thế!”. Đó chỉ là cách để thể hiện quan điểm của tôi thôi mà!

Tôi biết, tôi cũng có nhiều điều đáng kể lắm chứ. Cha rất hãnh diện vì thành tích học tập của tôi, còn mẹ luôn tự hào về tôi và về tất cả những hoạt động mà tôi tham gia. Còn bà ngoại thì cứ nói mãi về gương mặt xinh đẹp của tôi. Nhưng tôi vẫn thầm nghĩ: *“Phải rồi, những thứ còn lại thì quá tệ!”*.

Tôi không đến nổi to béo như người đã được ghi tên vào sách Kỷ lục thế giới, nhưng nó cũng đủ làm tôi cảm thấy chán ngán mỗi khi đi mua sắm với bọn bạn. Khi đi qua từng dãy quần áo, bọn bạn tôi thường reo lên: “Ôi, đẹp quaaaá!” Chúng biết chúng có thể mặc vừa bất kỳ bộ nào, còn tôi thì không thể chọn được gì nếu vẫn chưa tìm được bộ có kích cỡ lớn nhất.

Tôi cứ vờ rằng quần áo chẳng quan trọng đối với mình. Điều đó giải thích tại sao mọi người vẫn hay nhìn chăm chăm vào những bộ quần áo tôi mặc. Với tôi, một bộ cánh hoàn chỉnh không thể thiếu một chiếc áo khoác len dài tay, một chiếc áo sơ mi bằng vải flanen hay một chiếc áo lạnh quấn quanh eo để che... đủ thứ.

Vì vậy khi đi mua sắm với đám bạn thì tôi trở thành người lẻo đẻo theo sau. Giống như một người tài xế chỉ có nhiệm vụ đưa chủ đến buổi tiệc chứ hoàn toàn không tham gia vào buổi tiệc ấy, tôi chỉ đứng bên ngoài phòng thử chỉ để “Ồ” hoặc “À” trong khi bọn bạn say sưa ngắm nghía trước gương. Chỉ sau khi nhìn ngắm thật cẩn thận, tôi mới cam đoan với bọn bạn rằng đầu, chân, eo, mông của chúng chắc sẽ không to lắm khi mặc bộ cánh đó; nếu không nói vậy thì chắc bọn chúng chỉ miễn cưỡng mua mà thôi.

Chúng còn khiến tôi ngượng chín mặt khi đưa cho tôi một cái áo nhỏ xíu rồi hỏi giọng như nài nỉ: “Cậu thấy cái nào nhỏ hơn cái này nữa không?”. Xem nào! Tôi nên tìm nó ở đâu nhỉ? Ở quầy hàng dành cho

trẻ em chắc?

Thế nhưng tôi thật sự rất hậu đậu. Tự thấy mình là người có năng khiếu chơi thể thao, nên tôi đã thử đăng ký vào đội bóng chuyên cùng với bọn bạn. Đây mới là điều tệ hại: tôi trúng tuyển!

Có vẻ như tôi có cú giao bóng cực kỳ hiểm hóc. Chúng tôi liên tục giành chiến thắng. Đây là kỳ chiến thắng đầu tiên trong lịch sử thể thao nữ của trường tôi. Con sốt bóng chuyên lan rộng, khán giả hò reo vang dội. Chỉ là may mắn của tôi mà thôi. Cả đội nhảy múa xung quanh đài chiến thắng và tên của tôi vang lên trên hệ thống phát thanh.

Trong thị trấn nhỏ này, được tham gia Vòng chung kết toàn bang là một tin tức đáng chú ý. Mọi người chụp hình đội tuyển chúng tôi đang ngồi trên khán đài theo hình chữ V - biểu tượng của chiến thắng. Tôi ngồi đúng ngay đáy của chữ “V”, phía trước, chính giữa, với tất cả niềm tự hào.

Các báo thay nhau giật tit: “Loni dẫn dắt đội tuyển đến giải toàn bang!”. Cũng không tệ lắm! Thậm chí tôi cũng không thêm giả vờ phản đối việc mẹ mua vài tờ báo rồi phát cho họ hàng thân thiết. Tôi rất vui khi bức ảnh được đóng khung và treo trong đường hầm dẫn từ phòng thay đồ đến sân thi đấu. Chẳng bao lâu sau đó, cả đội chúng tôi đều làm động tác hôn lên bức ảnh mỗi khi đi ngang qua nó.

Hôm đó là đêm chung kết, và chúng tôi có được lợi thế sân nhà. Sau hai vòng đấu, tỉ số hai đội vẫn đang đều nhau. Tôi đã đưa đội bóng của mình đến gần hơn với chiến thắng. Những lời reo hò cổ vũ vang dội xuống cả đường hầm như thể chào đón chúng tôi. Chúng tôi đưa mắt nhìn những tấm băng rôn được treo dọc theo mấy bức tường, cảm thấy mạnh mẽ hơn bởi những ngôn từ được ghi trên đó.

CÓ LÊN CÁC CÔ GÁI! CÁC BẠN SẼ LÀM ĐƯỢC! CHÚNG TA LÀ SỐ 1!

Chúng tôi đang định làm động tác hôn bức ảnh của đội mình thì bỗng nhiên tôi cảm thấy bị sốc dữ dội. Trên tấm kính bọc bên ngoài bức ảnh xuất hiện thêm hai chữ viết bằng mực đỏ. Hai chữ ấy đã thay đổi hoàn toàn tiêu đề bài báo.

“CON BÒ Loni dẫn dắt đội tuyển đến giải toàn bang!”

Trên đầu tôi còn được vẽ thêm một cặp sừng để bổ sung thêm cho lời sỉ nhục.

Tôi cảm thấy trống rỗng cho đến khi tôi không còn là chính mình nữa. Tôi không là gì cả. Các thành viên trong đội xúm lại phía sau tôi.

“Ai viết thế nhỉ?”

“Ai lại chơi ác thế kia?”

Những câu hỏi không có lời đáp. Các bạn trong đội nghĩ rằng họ cũng buồn như tôi, nhưng họ đã sai. Tôi hoàn toàn không buồn. Nhưng cảm thấy rất sốc.

“VẬY RA ĐIỀU NÀY LÀ SỰ THẬT.” Tôi nghĩ. “Đây mới chính là tôi”.

Tất cả những lời động viên an ủi của mọi người xung quanh đều không thể làm lành những tổn thương trong lòng tôi vì không một ai nói lên ba chữ mà tôi cần nghe nhất: “Nó không đúng”.

Không còn thời gian để tôi định thần. Sự thật sao giống như một giấc mơ, và tôi không thể tự mình thức tỉnh được. Những tiếng hô vang “Loni, Loni” nghe thật giả dối. Tôi đã để những lời giễu cợt của một số ít người át đi những tiếng cổ vũ của phần đông khán giả!

Khi tung đồng xu, đội chúng tôi đã giành được quyền ưu tiên để tôi thực hiện pha phát bóng. Xung quanh tôi, cả đội đều đang hùng hực trong tư thế sẵn sàng. Tôi xoay xoay quả bóng trong lòng bàn tay và bước đến điểm phát bóng như một cái máy. Tất cả những gì mà tôi có thể thấy được lúc này là... CON BÒ... CON BÒ... CON BÒ!

Tôi tung cao quả bóng, nhưng trước khi tôi kịp phát bóng đi thì bỗng một tiếng hét “Ole” như đập vào tôi. Tôi hụt chân và đánh trượt.

Tôi tự nhủ mình không được nhìn ra nơi khác, thế nhưng mắt tôi vẫn đảo quanh. Tôi không thể tìm ra người đó là ai. Đồng đội vỗ lưng động viên tôi: “Không sao đâu!”. Nhưng điều đó chẳng giúp ích được gì cả.

Tôi di chuyển luân phiên từng vị trí cho đến khi chơi ở vị trí gần lưới. Sự tập trung của tôi luôn bị chi phối giữa sân đấu và hàng ghế khán giả. Khi bóng lướt ngang trên đầu tôi, một tiếng la lớn vang lên từ hàng ghế phía trước.

“Hãy nắm lấy sừng của con bò ấy đi!” - Một kẻ nào đó la lên. Đồng đội ở phía sau tôi đã đỡ và tung bóng lên để tôi thực hiện một quả đập. Thế nhưng tôi đã không nhìn vào quả bóng, mà chỉ nhìn chăm chăm vào mặt năm kẻ đang xúc phạm tôi. Sự bẽ mặt của tôi càng như khích bọn chúng buông thêm những lời chế nhạo.

“Chữ B, có một chữ B. Chữ U, có một chữ U. Và thêm hai chữ L. Nó là cái gì nhỉ? LONI, LONI, LONI.”

Tại sao không một ai bảo chúng câm đi nhỉ?

Huấn luyện viên xin được hội ý. “Loni, em có thể tập trung thi đấu

chứ?”

Tôi chỉ nhún vai.

“Tại sao em lại để một số ít người, thậm chí họ không hề biết em, quyết định em là ai?”

Tôi lại nhún vai.

Cô tiếp tục: “Loni, em là một người quan trọng đối với đội tuyển. Những từ ngữ châm chọc ấy không thể thay đổi được con người của em trừ khi chính em muốn chúng chi phối mình”.

“Đó chỉ là trên lý thuyết thôi. Còn đây là thế giới thực.” Tôi trầm nghĩ.

“Tôi vẫn để em thi đấu, nhưng nếu em vẫn không vượt qua được những điều này, tôi sẽ phải thay em.”

Tôi gật đầu.

Tôi đi ngang qua bọn con trai để đến vị trí thi đấu.

Cứ mỗi bước đi của tôi, chúng lại giậm chân thật mạnh làm rung cả sàn nhà. Tôi đã hiểu ra. Thật nực cười.

Lúc đi ngang qua đồng đội, mặc dù trước đó tôi đã chơi không tốt, nhưng họ vẫn động viên tôi: “Cậu có thể làm được mà”, “Cậu luôn là số một của đội tuyển!”.

Một điều gì đó vỡ ra trong tôi. Câu trích dẫn dán ở cửa tủ lạnh của bà ngoại tôi bỗng hiện ra rõ như in trong tôi: “Tạo hóa không sinh ra cái gì đáng bỏ đi cả”.

Tôi biết những gì tôi biết, và tôi hiểu bản thân mình - tôi không phải là đồ bỏ đi. Từ sâu thẳm trong tâm hồn, tôi cảm nhận được giá trị của bản thân mình. Tôi là ai? Lũ con trai non choẹt ấy thì biết gì về tôi chứ? Có rất nhiều người yêu thương và ủng hộ tôi, và lúc này là lúc tôi phải cố gắng hết mình vì họ và vì chính bản thân tôi nữa.

Nghĩ như vậy, và tôi chẳng còn thấy vương bận gì về chúng nữa. Ôi, chúng vẫn tiếp tục giậm chân theo mỗi bước đi của tôi. Tôi chẳng thích thế, nhưng nó đã không còn ảnh hưởng gì đến tôi nữa. Bọn chúng chẳng có chút nghĩa lý gì đối với cuộc sống của tôi cả.

Trận đấu gần kết thúc, và chúng tôi đã chơi hết sức chật vật. Đến lượt tôi giao cú bóng quyết định. Đó là thời khắc của tôi, và tôi đã nắm lấy. Khi bóng tung lên, tôi đưa nắm tay đập mạnh. Cú phát bóng hoàn hảo đến nỗi đội bạn không thể nào đỡ được. Cả khán đài như nổ tung. Đội cổ vũ bắt đầu ca vang bài hát của trường. Cả đội vây lấy tôi.

Những tiếng la hét “Loni! Loni!” làm rung chuyển cả nhà thi đấu. Có một điều hơi khác là những tiếng reo hò cổ vũ đó không khiến tôi cảm thấy thích thú nhiều như trước. Những tiếng reo hò ấy quả là rất tuyệt, nhưng chính sự hân hoan, cảm giác thoải mái mà tôi cảm nhận được và những nhận thức về chính bản thân mình làm cho tôi cảm thấy hạnh phúc hơn bất kỳ lời cổ vũ nào.

Hôm đó, tôi không chỉ giành được một chiến thắng, và với tôi, trận đấu không còn là điều quan trọng nhất.

- Loni Taylor

Hitting bottom

It began when I was eleven. My family and I had just moved to a new town. Making new friends was never difficult for me before, but I was going through an awkward stage, and I was feeling self-conscious about my appearance. I was having a hard time reaching out to meet new people. So when I saw some kids smoking, I figured if I could join them for a cigarette I could meet some potential “friends.” We hung out and smoked every day. Before long I was introduced to other kids, and eventually I started drinking. Soon, drugs and alcohol became my friends, too. A few years later, I was using cocaine and running away from home.

The first time I ran away I was thirteen. I had come home late one evening, and my mom was still up. She saw me sitting in a friend’s car in front of our house. She was pretty strict about me being in my friends’ cars. I was so stoned, and I knew at that point I couldn’t go into my house, so I left with my friend.

After that night, over the next year and a half, I ran away twenty-three times. I managed to come back every time, but within twentyfour hours I’d leave again. I was so hooked on drugs that I was afraid if I stayed at home, I wouldn’t be able to get the drugs I wanted and needed so much.

I would stay at friends’ houses until their parents figured out what was going on. Instead of returning home, I chose to live on the streets with friends or by myself. In colder weather, basements of apartment complexes became my source for shelter.

My mom didn’t know why I was running away. I didn’t communicate with her. She obviously knew something was wrong, but she just couldn’t figure out what it was that was causing me to leave home. She tried putting me in some treatment centers. During the first treatment center visit, I told her what was going on.

When I returned home from treatment I was off drugs, but after a few weeks I started using again. I continued this pattern for a while,

having relapse after relapse. Finally, my mom quit her job to dedicate all of her time to helping me.

I went through three more short-term treatment programs, each one lasting only eleven to fourteen days. Each time, I was sincere about wanting to quit drugs, but I didn't know how. I felt like I didn't have enough time in those brief programs to learn how to live my life without drugs. By then, I was battling an eating disorder as well.

When I turned fourteen, my mom decided I needed long-term treatment. In my state, at fourteen you're allowed to legally deny medical treatment. So when my mom wanted to put me into a six-to-nine-month treatment program, I refused. I was at the lowest of lows in my life at that point. I had already overdosed on peyote and, not knowing how to turn my life around, I looked at suicide as my only way out. I just didn't know how another treatment centers were going to help me.

Finally, my mom and I took our battle to court. She told the judge about my past, my drug use and that I was an addict. The next day he placed me in a treatment center. I haven't been stoned since that day, five and a half years ago.

The treatment center was like a big family. We would go to school for half the day and then receive intensive counseling. Prior to my admittance to the center, I had been using cocaine heavily, so I went through withdrawals.

The real turning point in my recovery happened when I met someone my own age who really wanted to quit. She kept telling me, "Help me, and I'll help you." That moved me so much, and it still moves me when I think about it. Having a peer say, "Hey, you can do it," made me want to do it this time.

I also met a woman in a Narcotics Anonymous meeting who had a major impact on me. She stood up and started talking about what was going on in her life. I remember watching her and thinking that she glowed. It's hard to describe, but for some reason she just glowed. Everything about her life was okay now, even the parts she was not happy with. I remember looking at her and thinking, I just want to be a little bit shiny. I don't need to glow, but just shine a little. That day I decided I was going to do everything in my power to live a healthy life.

Wanting something and following through with it were two completely different things for me then. After I finished treatment, we moved again. I was turning fifteen, and I knew that before long

everyone at my school would find out about my past. I was going to be in the same position I was in when I was eleven, with no friends, only this time I couldn't use drugs to help me make them.

I was so determined not to make the same mistake that I sought help from my guidance counselor right away. I told her that I didn't trust myself not to slip back into my old lifestyle. She surprised me by asking me to tell my story to fifth and sixth graders. I told her I had never spoken in front of people before, but she assured me that I would do just fine.

I was really scared about sharing my past with a bunch of strangers, so I asked my mom if she would join me. We sat down that evening and planned the presentation. We had our first heart-to-heart since I was ten years old.

We did two presentations at an elementary school, and they made the front page of all the local newspapers. Suddenly, schools were calling us. I was surprised. I couldn't believe people wanted me to come to their schools and talk, that they considered me to be somebody who could help other kids.

I realized that doing these presentations helped boost my self-esteem and confirmed for me that I never wanted to do drugs again. The thought that I might be helping to save someone's life or preventing other kids from getting involved with drugs made me feel stronger.

My mom and I still speak at schools and treatment centers together. Kids call me at home sometimes after our talks. Some thank me. Some share their own stories. Some even tell me that I shine - and that is the best part of all.

- Jenny Hungerford

âu chuyện bắt đầu khi tôi mười một tuổi. Năm ấy, gia đình tôi vừa chuyển đến nơi ở mới. Trước đây, việc làm quen với bạn mới không phải là điều khó khăn đối với tôi, nhưng lần ấy tôi lại đang trải qua giai đoạn bất ổn và cảm thấy hơi tự ti về ngoại hình của mình. Tôi đã gặp nhiều khó khăn khi kết bạn với những con người mới. Do đó, khi thấy đám trẻ con trạc tuổi tôi hút thuốc, tôi nghĩ rằng nếu tôi nhập hội với chúng thì sau này tôi cũng sẽ có được vài “chiến hữu”. Thế là ngày nào bọn tôi cũng tụ tập với nhau để hút thuốc. Sau đó, khi được giới thiệu với những đứa trẻ khác, tôi lại bắt đầu uống rượu. Chẳng bao lâu sau, ma túy và rượu cũng trở thành bạn của tôi. Vài năm sau, tôi chuyển sang dùng côcain và còn bỏ nhà đi.

Lần đầu tiên tôi bỏ nhà đi là năm tôi mười ba tuổi. Tối đó, tôi đi chơi về trễ và mẹ vẫn còn thức. Mẹ nhìn thấy tôi ngồi trong xe hơi của đứa bạn đỗ ngay trước nhà. Mà mẹ lại khá nghiêm khắc về chuyện này. Lúc đó tôi đang say thuốc, và tôi nghĩ rằng mình không thể vào nhà được, thế là tôi đi luôn với đứa bạn.

Trong khoảng một năm rưỡi kể từ sau đêm hôm đó, tôi đã bỏ nhà đi hai mươi ba lần. Mỗi lần như vậy, tôi đều cố gắng quay về, nhưng rồi chỉ trong vòng hai mươi bốn tiếng, tôi lại tiếp tục bỏ đi. Tôi đã quá lệ thuộc vào ma túy đến nỗi tôi sợ khi ở nhà, tôi sẽ không thể thỏa mãn cơn ghiền của mình.

Tôi cứ ở nhờ nhà của tụi bạn cho đến khi cha mẹ chúng phát hiện chuyện gì đang xảy ra. Và thay vì quay về nhà, tôi lại chọn cách sống lang thang với đám bạn hoặc chỉ lang thang một mình. Những khi trời trở lạnh thì tàng hầm trong những khu liên hợp trở thành nơi trú ẩn của tôi.

Mẹ không biết tại sao tôi lại bỏ nhà đi như vậy, vì tôi không tâm sự với mẹ. Mẹ cũng biết chắc có điều gì đó không ổn đang diễn ra nhưng không thể hiểu được nguyên nhân nào đã khiến tôi bỏ nhà ra đi. Mẹ thử đưa tôi tới một số trung tâm điều trị. Và trong lần điều trị đầu tiên, tôi đã nói hết với mẹ.

Trở về sau đợt điều trị, tôi đã bỏ được ma túy. Nhưng chỉ sau vài tuần, tôi bắt đầu dùng thuốc trở lại. Tôi cứ tiếp tục sống như vậy trong một khoảng thời gian, cứ hết nghiện rồi tái nghiện. Cuối cùng, mẹ phải nghỉ việc để dành hết thời gian giúp tôi cai nghiện.

Tôi đã trải qua ba đợt điều trị ngắn hạn, mỗi đợt chỉ kéo dài khoảng từ mười một đến mười bốn ngày. Mỗi lần như vậy, tôi đều thực sự muốn thoát khỏi ma túy nhưng chẳng biết phải làm thế nào. Tôi có cảm giác với những đợt điều trị ngắn như vậy, tôi sẽ không có đủ thời gian để học cách sống mà không có ma túy. Thời gian đó, tôi còn phải đối mặt với chứng rối loạn tiêu hóa.

Năm tôi lên mười bốn tuổi, mẹ quyết định cho tôi được điều trị dài ngày. Ở đất nước của tôi, luật pháp cho phép trẻ em khi đến mười bốn tuổi có quyền từ chối các đợt điều trị. Do đó, khi mẹ muốn cho tôi theo một đợt điều trị kéo dài từ sáu đến chín tháng, tôi đã phản đối ngay. Đó là thời kỳ đen tối nhất trong cuộc đời tôi. Tôi đã nghiện rất nặng cái chất thuốc gây ảo giác ấy và chẳng biết làm thế nào để làm lại cuộc đời, và tôi coi tự sát là cách giải thoát duy nhất. Tôi chẳng biết mấy cái trung tâm cai nghiện khác sẽ tiếp tục giúp tôi cai nghiện như thế nào nữa.

Sau cùng, mẹ tôi đã phải nhờ tòa án can thiệp. Mẹ nói với ông thẩm phán về quá khứ của tôi, về việc tôi sử dụng ma túy và rằng tôi là một con nghiện. Ngay ngày hôm sau, ông ấy đưa tôi vào trung tâm điều trị. Từ ngày đó đến nay đã được năm năm rưỡi, và tôi đã không say thuốc thêm một lần nào nữa.

Trung tâm điều trị giống như một đại gia đình. Chúng tôi học văn hóa nửa buổi, và sau đó thì nghe tư vấn. Nhưng trước khi vào trường, tôi đã nghiện rất nặng nên tôi phải trải qua quá trình cai nghiện.

Bước ngoặt thực sự trong quá trình cai nghiện chính là lúc tôi gặp một người bạn bằng tuổi tôi cũng đang tha thiết muốn từ bỏ ma túy. Cô ấy thường nói với tôi: “Giúp tớ với, rồi tớ cũng sẽ giúp cậu!”. Những lời nói đó đã tác động đến tôi rất nhiều, và mỗi khi nghĩ lại tôi vẫn còn cảm giác ấy. Khi một người bạn nói rằng: “Này, cậu có thể làm được mà”, thì tự nhiên tôi muốn phải thực hiện cho bằng được.

Tôi còn gặp một người phụ nữ tại buổi gặp mặt của Hội Cai Ma Túy Ân Danh, người này đã có ảnh hưởng đáng kể đối với tôi. Cô ấy đứng trước mọi người và kể lại những gì đã xảy đến với cuộc đời mình. Tôi còn nhớ mình đã nhìn cô chăm chú và còn nghĩ rằng cô ấy đang phát ra những ánh hào quang. Thật khó diễn tả, nhưng vì một lý do nào đó, tôi nghĩ cô ấy thật sự tỏa sáng. Cuộc sống của cô lúc ấy đã ổn định, kể cả những chuyện không mấy vui vẻ cũng đã khá hơn. Tôi nhớ là tôi đã

nhìn cô ấy và ước: giá mà mình được tỏa sáng một chút nhỉ. Mình không mong muốn phát ra ánh hào quang, mà chỉ tỏa sáng một chút thôi! Từ hôm đó, tôi quyết tâm làm mọi việc bằng tất cả sức mạnh của mình để có thể sống một cuộc sống lành mạnh.

Sau đó, tôi mới biết muốn một điều và thực hiện được điều đó là hai việc hoàn toàn khác nhau. Sau đợt điều trị, gia đình tôi lại chuyển nhà. Tôi bước vào tuổi mười lăm, và tôi biết rằng chẳng bao lâu mọi người trong trường sẽ biết được quá khứ của mình. Tôi lại rơi vào hoàn cảnh mà mình đã gặp phải năm mười một tuổi, đó là không có bạn bè. Chỉ có điều lần này tôi không thể dùng thuốc để kết bạn nữa.

Tôi quyết tâm sẽ không lặp lại lỗi lầm ngày xưa nên đã tìm ngay đến cô giáo cố vấn của mình. Tôi nói với cô rằng tôi không tự tin là mình sẽ không trở lại con đường cũ. Cô đã khiến tôi rất ngạc nhiên khi bảo tôi hãy chia sẻ câu chuyện của mình với các bạn học sinh lớp năm và lớp sáu. Tôi nói với cô tôi chưa từng nói chuyện trước đám đông bao giờ, nhưng cô quả quyết là tôi sẽ làm được.

Tôi thực sự cảm thấy sợ khi phải chia sẻ quá khứ của mình với những người chưa hề quen biết, do đó tôi nhờ mẹ cùng tham gia với tôi. Chiều hôm ấy, hai mẹ con đã ngồi với nhau để lên kế hoạch cho buổi nói chuyện của tôi. Đó là lần đầu tiên kể từ năm tôi lên mười, hai mẹ con tôi mới có cơ hội nói chuyện cởi mở với nhau.

Mẹ con tôi đã có hai buổi nói chuyện tại một trường tiểu học, và tin này đã xuất hiện trên trang nhất của tất cả các tờ báo địa phương. Thật bất ngờ, các trường học liên tục gọi cho chúng tôi. Tôi rất ngạc nhiên. Tôi không thể tin họ lại muốn tôi đến trường của họ để nói chuyện, và càng không thể tin khi họ cho rằng tôi là người có thể giúp những đứa trẻ khác.

Tôi nhận ra rằng những bài phát biểu trước đám đông giúp tôi nâng cao lòng tự trọng, đồng thời chúng cũng giúp tôi chắc chắn rằng mình không bao giờ muốn dùng ma túy nữa. Ý nghĩ là mình có thể cứu cuộc đời của một ai đó hoặc ngăn chặn những đứa trẻ khác sa vào con đường nghiện ngập ma túy khiến tôi cảm thấy mình mạnh mẽ hơn.

Mẹ và tôi vẫn cùng nhau nói chuyện ở các trường học và những trung tâm cai nghiện. Thỉnh thoảng, một số bạn lại gọi điện cho tôi sau khi buổi nói chuyện kết thúc. Có bạn cảm ơn tôi, có bạn thì kể cho tôi nghe câu chuyện của chính họ. Thậm chí có bạn còn nói rằng tôi đã tỏa sáng, và đó chính là điều tuyệt vời nhất.

- Jenny Hungerford

Table for three

I'm awakened by the sound of voices arguing in the garage. Rolling over, I squint my eyes at the alarm clock, realizing it's only five in the morning. I recognize the two voices as my mom and dad's. I hear my father's voice rising as my mom's darts around in hysteria. I'm familiar with this sickening duet, only just not at this early hour.

I recall a conversation I had with my dad and realize its implications are just now taking effect. Last week at McDonald's, he shared a secret with me that would forever change my life. He began by asking if I was happy with the way things were at home. I knew he was referring to the tension that existed between him and my mom. It's not that I was happy with the way things were, but I was frightened by the thought of divorce.

Divorce is rampant among my friends' parents, and although I knew that it was inevitable that we three would soon join the group, this was one club I did not want to be a member of.

He was sharing this loaded secret with me - a secret I never wanted to hear. He was telling me that he'd be leaving my mother, all the while assuring me that he'd always be there for me. I found myself nodding my head as if I understood, when all along I really didn't. He told me they hadn't been happy for a very long time, and I'm thinking, If you're both not happy, why the big secret? Why isn't Mom here sharing this awful moment?

He hugged me in an awkward kind of bear hug, and I got all stiff to his touch. Scratching his nose, he informed me that he wasn't ready to tell my mom he was leaving just yet. I asked him when he was going to tell her, and he closed his eyes while sighing, "When the moment's right."

So for two weeks now, I have stared into my mom's eyes, while never revealing the secret. I am betraying her just like my dad is. I try to convince myself that the conversation at McDonald's never really happened at all.

Now, as I lie in bed listening to my mom's muffled cries, I realize that the moment has arrived. Although my mom and I have not always confided to each other about a lot of things, such as dating, school, friends, life... right now my stomach is aching for her. Each of her sobs shoots through me like a dart piercing my chest. The agony is so great that I finally understand what a broken heart must feel like.

I shuffle out of bed and quietly make my way down the long hallway towards the garage from where the voices seem to be coming. I open the door slightly enough to see but not be seen.

The scene being played out by my parents makes me want to burst out crying. My mom is holding on to the bottom of my dad's leather jacket. She is straining to hold him back, so that he won't leave her. This is not the proud woman who once refused to accept my grandmother's financial help back when my dad first lost his job. Her face is red, awash in tears, and her nose runs while she howls in pain. She has no pride; he is taking it with him.

He grabs his coat from her and pushes her back with one hand. He tells her it's over..." It's been over for a very long time, and we both know it."

She howls again, and through her wailing I hear her moaning, "No, no, no, no." And then suddenly her tone changes to one of anger as she screams, "You are just going to sneak out in the night... aren't you?... You're a child... You have no backbone, you coward... I hate you, you pig!" She's still not letting go of her grip on his jacket.

He pulls away from her, and she's left holding only his jacket in her hands. He tossed his valise into the open door of our family van. Then he gets behind the wheel and, without another word, he backs up out of the road and out of our lives forever.

Now all that's left is the echo of her tortured cries. I'm not worried about the neighbors hearing what went on. They're used to the sound of my parents' wars. We don't know what shame feels like anymore.

As my mom leans against the wall wailing in spasms of anguish, all I can think of is what I did to cause this. Was it because I talked back to my mother that time, when we were out having a nice family dinner? She got so angry with me, and I remember my dad told her not to lose her cool and that I was right. Her frozen glance suggested that she did not at all like this friendly alliance my dad and I had formed. There was screaming and yelling and people were staring, but my parents didn't seem to care. Next thing I knew, my dad stormed out of the restaurant

for the refuge of the car.

That was always the pattern: an argument followed by my dad retreating to some remote corner. My mother turned to me that night as we sat alone at our table for three and said, "Please don't destroy my marriage. I don't think I can live without him."

I felt sorry for her now and wondered whether I was the driving wedge between my parents. I was always Daddy's little girl, and in order to please him, I always faced to my mother. My mom described our relationship as black and white. If she said yes, I said no; if she said fat, I said thin.

I closed the garage's door and headed back to my room. Once inside, I pressed my forehead against the window-pane, hoping his car would be coming back. Maybe it was all a bad dream and soon I'd wake up.

Then I felt her hand touch my shoulder. My rival, my sparring partner, took my head in her hands and turned it towards her. She wasn't crying anymore, yet I could still feel the wetness of her tears. There were no words spoken between us that morning. For once, we both felt the same thing. We were in agreement in our grief. And now we were left with one chair empty at our table for three.

- Isabel Philley

ôi giật mình thức giấc bởi tiếng còi vĩa trong nhà xe. Trở người, tôi nheo mắt nhìn đồng hồ. Mới năm giờ sáng. Tôi nhận ra đây là giọng của bố và mẹ. Tôi nghe bố lên giọng, còn giọng mẹ thì đầy kích động. Tôi đã quen với những cuộc đấu khẩu chán ngắt như vậy, chỉ có điều không phải vào lúc sáng sớm như thế này.

Tôi nhớ lại một lần mình nói chuyện với bố và nhận ra rằng những ẩn ý trong cuộc nói chuyện lần đó giờ đây đã thành sự thật. Tuần trước, trong lúc hai bố con đang ở tiệm McDonald's, bố đã chia sẻ với tôi một bí mật sẽ làm thay đổi cuộc đời tôi mãi mãi. Bố hỏi tôi có hài lòng với những gì đang diễn ra trong nhà không. Tôi biết bố muốn ám chỉ tình trạng căng thẳng luôn hiện hữu giữa bố và mẹ. Dĩ nhiên tôi chẳng hài lòng với chuyện này, nhưng tôi cảm thấy sợ hãi khi nghĩ tới cảnh bố mẹ ly hôn.

Bạn bè tôi rất nhiều người có bố mẹ ly hôn. Và mặc dù tôi biết ba người chúng tôi không thể tránh khỏi việc sẽ sớm tham gia vào nhóm này, nhưng đó là một nhóm mà tôi không hề muốn trở thành thành viên chút nào.

Bố đã chia sẻ với tôi bí mật nặng nề đó của bố – một bí mật mà không bao giờ tôi muốn nghe. Bố nói rằng bố sẽ rời xa mẹ, đồng thời bố trấn an tôi rằng bố sẽ luôn ở bên tôi. Tôi gật đầu ra vẻ như mình đã hiểu chuyện, nhưng thực ra ngay từ đầu tôi chẳng hiểu gì hết. Bố nói bố và mẹ đã không hề hạnh phúc trong một thời gian rất dài. Tôi lại nghĩ, nếu bố mẹ không hạnh phúc, thì tại sao đó lại là một bí mật quan trọng như vậy? Tại sao mẹ không có mặt ở đây để cùng chia sẻ giây phút tôi tệ này?

Bố ôm chặt tôi vào lòng một cách ngượng ngịu, còn tôi thì tỏ vẻ khó chịu với bố. Vừa gãi gãi mũi, bố vừa nói rằng bố vẫn chưa sẵn sàng để nói với mẹ việc bố sẽ ra đi. Tôi hỏi khi nào bố mới nói, bố nhắm mắt lại thờ dài: “Khi nào thích hợp”.

Và trong suốt hai tuần từ đó đến nay, tôi vẫn thường nhìn thẳng vào mắt mẹ mà không hề tiết lộ bí mật đó. Tôi đang phản bội mẹ, cũng giống như bố đã phản bội mẹ. Tôi cố tự thuyết phục mình rằng cuộc nói

chuyện của bố và tôi ở cửa hàng McDonald's là chưa bao giờ xảy ra.

Giờ đây, khi nằm trên giường và nghe tiếng khóc nghẹn ngào của mẹ, tôi biết rằng giây phút ấy đã tới. Mặc dù có rất nhiều điều mẹ và tôi ít khi tâm sự cùng nhau, chẳng hạn như chuyện hẹn hò yêu đương, chuyện học hành, bạn bè, cuộc sống... nhưng ngay lúc này đây tôi thấy lòng quặn lại vì thương mẹ. Mỗi tiếng nấc của mẹ giống như một mũi tên xuyên qua ngực tôi. Nỗi đau đón ấy khủng khiếp đến nỗi sau cùng tôi cũng hiểu được khi con tim tan vỡ thì người ta sẽ cảm thấy đau khổ như thế nào.

Tôi lê bước khỏi giường, nhẹ nhàng đi dọc theo hành lang hướng về phía nhà xe - tiếng còi vĩ dương như đang phát ra từ đó. Tôi chỉ mở hé cửa đủ để nhìn vào bên trong mà vẫn không bị phát hiện.

Cảnh tượng đang diễn ra giữa bố mẹ khiến tôi chỉ muốn bật khóc. Mẹ đang nắm chặt lấy cái mếp áo khoác da của bố. Mẹ đang cố sức giữ bố lại để bố không bỏ rơi mẹ. Đây không còn là người phụ nữ đầy tự trọng đã từng từ chối sự giúp đỡ tài chính của bà ngoại lúc bố tôi lần đầu mất việc. Mặt mẹ đỏ bừng, chan hòa nước mắt, nước mũi cứ chảy ra mỗi khi mẹ gào lên đau đớn. Mẹ không còn chút kiêu hãnh nào, bố đã mang niềm kiêu hãnh ấy ra đi cùng bố.

Bố giật mạnh cái áo khoác và dùng một tay đẩy mẹ ra. Bố nói với mẹ rằng tất cả đã kết thúc... "Mọi chuyện đã kết thúc từ lâu lắm rồi, cả hai chúng ta đều biết thế mà".

Mẹ lại gào lên, và trong tiếng khóc than của mẹ, tôi nghe thấy mẹ than van rên rỉ: "Đừng, đừng, đừng mà". Nhưng bất chợt giọng mẹ chuyển sang giận dữ khi mẹ hét lên: "Ông định lén ra đi trong đêm tối thế này đúng không? Đúng là đồ trẻ con. Ông không có nghị lực, ông đúng là kẻ hèn nhát... Tôi căm thù ông, đồ bẩn thỉu!". Mẹ vẫn nhất quyết không buông áo khoác của bố ra.

Bố vẫn cứ đi, và mẹ chỉ còn nắm mỗi cái áo khoác của bố trong tay. Bố quẳng vali vào chiếc xe tải đã mở sẵn cửa. Rồi bố ngồi vào sau tay lái, không nói thêm lời nào, bố de xe về phía con đường và lái đi, đi khỏi cuộc đời hai mẹ con tôi mãi mãi.

Giờ chỉ còn tiếng khóc than đau khổ của mẹ. Tôi chẳng lo hàng xóm sẽ nghe thấy những gì đã diễn ra. Họ đã quen với những tiếng động từ những cuộc chiến của bố mẹ tôi. Chúng tôi không còn biết cảm giác xấu hổ là gì nữa rồi.

Nhìn mẹ tựa người vào tường khóc than từng cơn trong nỗi thống khổ, những gì tôi có thể nghĩ đến là mình đã làm gì để gây ra chuyện

này. Phải chăng do lần đó tôi đã cãi lại mẹ trong lúc cả gia đình ra ngoài dùng bữa tối rất vui vẻ? Lúc đó mẹ đã nổi nóng với tôi, và tôi nhớ bố đã bảo mẹ hãy bình tĩnh vì theo bố thì tôi làm đúng. Ánh mắt lạnh lùng của mẹ cho thấy mẹ không hề hài lòng về mối liên kết mật thiết giữa bố và tôi. Thế là bố mẹ tôi la hét, to tiếng với nhau; và mặc cho mọi người nhìn chúng tôi chăm chăm, dường như bố mẹ tôi vẫn không hề quan tâm. Sau đó bố lao ra khỏi nhà hàng và trốn vào trong xe.

Lúc nào cũng một kịch bản như vậy: sau mỗi trận cãi nhau, bố đều rút lui vào một góc khuất nào đó. Buổi tối hôm ấy, khi chỉ còn lại hai mẹ con bên chiếc bàn dành cho ba người, mẹ quay sang tôi: “Xin con đừng phá vỡ cuộc hôn nhân này. Mẹ nghĩ là mẹ không thể sống thiếu bố”.

Giờ tôi cảm thấy thương mẹ quá, và tôi tự hỏi chẳng biết mình có phải là nhân tố gây chia rẽ bố mẹ hay không. Tôi luôn là đứa con gái bé bỏng của bố, và để làm bố hài lòng, tôi cứ luôn đối đầu với mẹ. Mẹ nói mỗi quan hệ giữa tôi và mẹ giống như màu trắng với màu đen. Nếu mẹ nói có, tôi sẽ nói không, nếu mẹ nói mập, tôi lại nói ốm.

Tôi khép cánh cửa nhà xe lại và trở về phòng. Khi đã vào phòng, tôi dí sát trán vào ô cửa kính, hy vọng chiếc xe của bố sẽ quay trở về. Có lẽ tất cả chỉ là một giấc mơ tồi tệ và rồi tôi sẽ sớm tỉnh giấc.

Rồi tôi cảm nhận được bàn tay mẹ đặt lên vai tôi. Người tôi luôn đối đầu, người thường xuyên tranh luận với tôi – đã xoay đầu tôi về phía mình. Mẹ không còn khóc nữa, nhưng tôi vẫn cảm nhận được hơi ẩm của những giọt nước mắt của mẹ. Sáng hôm đó, hai mẹ con đã không nói với nhau lời nào. Vì lần này cả hai mẹ con đều có cảm giác giống nhau. Mẹ và tôi đã có được sự thông cảm do cùng hứng chịu một nỗi đau. Và đến bây giờ, cũng chỉ có hai mẹ con tôi bên chiếc bàn dành cho ba người nhưng có một chiếc ghế trống.

- Isabel Philley

A house is not a home

My first year of high school felt awkward. After leaving primary school at the head of my class, it felt strange starting over as a freshman. The school was twice as big as my old school, and to make matters worse, my closest friends were sent to a different high school. I felt very isolated.

I missed my old teachers so much that I would go back and visit them. They would encourage me to get involved in school activities so that I could meet new people. They told me that in time I would adjust and probably end up loving my new school more than I had my old one. They made me promise that when that happened I would still come by and visit them from time to time. I understand why they said that, but I took some comfort in it nonetheless.

One Sunday afternoon not long after I had started high school, I was sitting at home at our dining-room table doing homework. It was a cold and windy fall day, and we had a fire going in our fireplace. As usual, my tabby cat was lying on top of all my papers, purring loudly and occasionally swatting at my pen for entertainment's sake.

She was never far from me. I had rescued her when she was a kitten, and somehow she knew that I was the one responsible for giving her "the good life."

My mother kept stoking the fire to keep the house nice and warm. Suddenly, I smelled something strange, and then I noticed smoke pouring in through the seams of the ceiling. The smoke began to fill the room so quickly that we could barely see. Groping our way to the front door, we all ran out into the front yard. By the time we made our way outside, the whole roof was engulfed in flames and it was spreading quickly. I ran to the neighbors to call the fire department, while I watched my mother run back into the house.

My mother then ran out of the house carrying a small metal box full of important documents. She dropped the case on the lawn and, in a crazed state, ran back into the house. I knew what she was after. My

father had died when I was young, and I was certain that she was not going to let his pictures and letters go up in flames. They were the only things that she had to remember him by. Still I screamed at her, “Mom! No!”

I was about to run in after her when I felt a large hand hold me back. It was a fireman. I hadn’t even noticed that the street had already filled with fire trucks. I was trying to free myself from his grasp, yelling, “You don’t understand, my mother’s in there!”

He held on to me while other firefighters ran into the house. He knew that I wasn’t acting very coherently and that if he were to let go, I’d run. He was right.

“It’s all right, they’ll get her,” he said.

He wrapped a blanket around me and sat me down in our car. Soon after that, a fireman emerged from our house with my mom in tow. He quickly took her over to the truck and put an oxygen mask on her. I ran over and hugged her.

“She’s going to be okay,” said the fireman. “She just inhaled a little smoke.” And then he ran back to fight the fire while my mother and I sat there dazed. I remember watching my house burn down and thinking that there was nothing I could do about it.

Five hours later, the fire was finally out. Our house was almost completely burned down. But then it struck me... I hadn’t seen my cat. Where was my cat? Much to my horror, I realized that she was nowhere to be found. Then all at once it hit me - the new school, the fire, my cat - I broke down in tears and cried and cried. I was suffering loss.

The firemen wouldn’t let us go back into the house that night. It was still too dangerous. Dead or alive, I couldn’t imagine leaving without knowing about my cat. Regardless, I had to go. We piled into the car with just the clothes on our backs and a few of the firemen’s blankets, and made our way to my grandparents’ house to spend the night.

The next day, Monday, I went to school. When the fire broke out, I was still wearing the dress I had worn to church that morning, but I had no shoes! I had kicked them off when I was doing my homework. They became yet another casualty of the fire. So I had to borrow some tennis shoes from my aunt. Why couldn’t I just stay home from school? I was totally embarrassed by everything. The clothes I was wearing looked weird, I had no books, and my backpack was gone. I had my life

in that backpack! The more I tried to fit in, the worse it got. Was I destined to be an outcast and a geek all my life? I didn't want to grow up, change or have to handle life if it was going to be this way. I just wanted to curl up and die.

I walked around school like a zombie. Everything felt surreal, and I wasn't sure what was going to happen. All the security I had known, from my old school, my friends, my house and my cat had all been ripped away.

When I walked through what used to be my house after school that day, I was shocked to see how much damage there was - whatever hadn't burned was destroyed by the water and chemicals they had used to put out the fire. The only material things not destroyed were the photo albums, documents and some other personal items that my mother had managed to rescue. But my cat was gone and my heart ached for her.

There was no time to grieve. My mother rushed me out of the house. We would have to find a place to live, and I would have to go buy some clothes for school. We had to borrow money from my grandparents because there were no credit cards, cash or even any identification to be able to withdraw money from the bank. Everything had gone up in smoke.

That week the rubble that used to be our house was being cleared off. Even though we had rented an apartment nearby, I would go over to watch them clear away debris, hoping that my cat was somewhere to be found. She was gone. I remember every mornings when I would disturb her and get out of bed, she would tag along after me, climb up my robe and crawl into my pocket to fall asleep. I was missing her terribly.

It always seems that bad news spreads quickly, and in my case it was no different. Everyone in high school, including the teachers, was aware of my plight. I was embarrassed as if somehow I were responsible. What a way to start off at a new school! This was not the kind of attention I was looking for.

The next day at school, people were acting even more strange than usual. When I was getting ready for gym class, people were milling around me, asking me to hurry up. I thought it strange, but after the past few weeks, nothing would surprise me. It almost seemed that they were trying to shove me into the gym - then I saw why. There was a big table set up with all kinds of "stuff" on it, just for me. They had taken

up a collection and bought me school supplies, notebooks, all kinds of different clothes. It was like Christmas. I was overcome by emotion. People who had never spoken to me before were coming up to me to introduce themselves. I got all kinds of invitations to their houses. Their genuine outpouring of concern really touched me. In that instant, I breathed a sigh of relief and thought that things were going to be okay. I made friends that day.

A month later, I was at my house watching them rebuild it. But this time it was different - I wasn't alone. I was with two of my new friends from school. It took a fire for me to stop focusing on my feelings of insecurity and open up to all the wonderful people around me. Now I was sitting there watching my house being rebuilt when I realized my life was doing the same thing.

While we sat there planning my new bedroom, I heard someone walk up to me from behind and say, "Does this belong to you?" When I turned around to see who it was, I couldn't believe my eyes. A woman was standing there holding my cat! I leapt up and grabbed her out of the woman's arms. I held her close to me and cried. She purred happily. My friends were hugging me, hugging the cat and jumping around.

Apparently, my cat had been so freaked by the fire that she ran over a mile away. Her collar had our phone number on it, but our phones had been destroyed and disconnected. This wonderful woman took her in and worked hard to find out whose cat it was. Somehow, she knew this cat was loved and sorely missed.

As I sat there with my friends and my cat curled up in my lap, all the overwhelming feelings of loss and tragedy seemed to diminish. I felt gratitude for my life, my new friends, the kindness of a stranger and the purr of my beloved cat. My cat was back and so was I.

- Zan Gaudioso

ăm đầu tiên khi tôi vào học cấp hai quả thật rất khó khăn. Tuy kết thúc chương trình tiểu học ở vị trí nhất lớp, nhưng tôi vẫn có cảm giác lạ lẫm khi phải bắt đầu lại với vai trò là một học sinh năm đầu. Trường mới của tôi lớn gấp đôi trường cũ. Mọi chuyện còn tồi tệ hơn nữa khi những người bạn thân nhất của tôi lại học ở một ngôi trường khác. Tôi cảm thấy thật cô đơn.

Tôi rất nhớ các thầy cô cũ của mình nên đã trở về thăm. Thầy cô đã động viên tôi nên tham gia vào các hoạt động của trường để gặp gỡ thêm bạn mới. Thầy cô còn bảo sớm muộn thì tôi cũng sẽ thích nghi và có thể tôi sẽ yêu ngôi trường mới hơn cả ngôi trường cũ. Thầy cô còn muốn tôi hứa là nếu điều đó có xảy ra thì thỉnh thoảng tôi hãy ghé về thăm họ. Tôi hiểu tại sao thầy cô lại nói như vậy, nhưng dù sao tôi cũng cảm thấy được an ủi phần nào.

Vào một chiều chủ nhật không lâu sau khi nhập học, tôi ngồi làm bài tập bên chiếc bàn ăn trong nhà bếp. Đó là một ngày mùa thu lạnh lẽo đầy gió, nên lúc ấy chúng tôi đã đốt lửa trong lò sưởi. Cũng như mọi khi, con mèo mướp nằm trên chông giấy, rừ rừ rõ to, thỉnh thoảng còn đùa giỡn bằng cách vồ lấy mấy cây viết của tôi. Con mèo ấy chưa bao giờ rời tôi nửa bước. Tôi đã cứu sống nó khi nó hãy còn là một con mèo con, và chẳng hiểu sao nó lại biết được tôi chính là người có trách nhiệm mang lại cho nó “một cuộc sống no đủ”.

Mẹ tôi vẫn tiếp tục cho than vào lò sưởi để giữ cho căn nhà được ấm áp và dễ chịu. Bỗng nhiên, tôi ngửi thấy có mùi gì là lạ, và tôi thấy khói đang bay ra từ những khe hở trên trần nhà. Khói nhanh chóng tràn ngập khắp căn phòng khiến chúng tôi hầu như không nhìn thấy gì nữa. Lăn mò tìm được đường ra tới cửa chính, chúng tôi chạy thật nhanh ra khoảng sân trước nhà. Ngay khi chúng tôi vừa thoát ra được bên ngoài thì toàn bộ phần mái nhà đã ngập chìm trong biển lửa. Lửa lan ra xung quanh rất nhanh. Tôi chạy sang nhà hàng xóm để gọi cho đội cứu hỏa và chợt thấy mẹ đang chạy vào nhà.

Sau đó mẹ chạy ra, mang theo một hộp nhỏ bằng kim loại chứa những giấy tờ quan trọng. Mẹ bỏ chiếc hộp xuống bãi cỏ và trong trạng

thái hoảng loạn, mẹ lại chạy trở vào trong nhà. Tôi biết tiếp theo mẹ định lấy gì. Bố mất lúc tôi còn rất nhỏ, và tôi chắc chắn là mẹ sẽ không để những tấm hình cũng như những lá thư của bố bị lửa thiêu rụi. Đó là những thứ duy nhất mẹ có để tưởng nhớ đến bố. Tuy vậy tôi vẫn thét lên: “Mẹ ơi, đừng!”.

Tôi định chạy theo mẹ vào nhà thì chợt cảm nhận thấy một bàn tay to lớn kéo mình trở lại. Đó là một người lính cứu hỏa. Thậm chí tôi còn không để ý rằng những chiếc xe cứu hỏa đã xuất hiện đầy cả con đường. Tôi cố vùng mình thoát khỏi vòng tay của người lính và la lên: “Chú không biết gì hết, mẹ cháu đang ở trong đó!”.

Chú ấy vẫn ôm lấy tôi trong khi những người lính khác chạy vào trong nhà. Chú ấy biết rằng tôi đang hành động không được tỉnh táo, và nếu chú ấy bỏ tôi ra, tôi sẽ chạy ngay vào nhà. Chú ấy đã đúng.

“Mọi chuyện sẽ ổn cả thôi, họ sẽ cứu được mẹ cháu”, chú ấy nói.

Chú quàng tấm chăn quanh người tôi rồi đặt tôi ngồi vào trong xe. Ít lâu sau đó, một người lính cứu hỏa dìu mẹ tôi chạy ra khỏi nhà. Chú ấy nhanh chóng đưa mẹ vào trong xe cứu hỏa và chụp mặt nạ ô-xy cho mẹ. Tôi chạy tới và ôm chầm lấy mẹ.

“Mẹ cháu sẽ không sao đâu”, người lính cứu hỏa nói. “Bà ấy chỉ hít phải một ít khói thôi”. Nói rồi chú ấy chạy trở vào nhà để dập đám lửa, trong khi hai mẹ con tôi bàng hoàng ngồi đó. Tôi nhớ là đã trông thấy cả ngôi nhà của mình bị thiêu rụi, và lúc đó tôi đã nghĩ rằng hẳn mình sẽ không thể làm gì được nữa.

Sau năm tiếng đồng hồ, cuối cùng đám cháy cũng được dập tắt. Ngôi nhà của chúng tôi hầu như bị cháy rụi hoàn toàn. Sau đó tôi giật mình nhớ ra... Tôi chẳng thấy con mèo của mình đâu cả. Con mèo mướp của tôi đâu rồi? Tôi kinh hoàng nhận ra nó đã biến mất. Tất cả đều ập đến cùng một lúc – trường mới, hỏa hoạn, con mèo của tôi – tôi suy sụp tinh thần và cứ thế òa khóc nức nở. Tôi phải chịu đựng một mất mát quá lớn.

Đêm hôm đó, những người lính cứu hỏa không cho chúng tôi quay vào nhà. Trong ấy vẫn còn rất nguy hiểm. Tôi nghĩ mình không thể bỏ đi nếu vẫn chưa biết được con mèo còn sống hay đã chết. Nhưng dù vậy, tôi vẫn phải đi. Chúng tôi lên xe đến nhà ông bà để ngủ qua đêm chỉ với độc một bộ quần áo trên người cùng mấy tấm chăn của lính cứu hỏa. Rồi chúng tôi lái xe.

Ngày hôm sau là thứ hai, tôi đi học. Lúc xảy ra hỏa hoạn, tôi vẫn còn khoác trên người bộ váy mà tôi đã mặc đi nhà thờ vào sáng hôm đó, nhưng tôi lại không có giày! Tôi đã đá bật chúng ra lúc đang ngồi làm

bài tập. Chúng đã trở thành một nạn nhân nữa của đám cháy. Vì thế tôi phải mượn tạm đôi giày đánh tennis của cô tôi. Tại sao tôi không nghỉ học ở nhà nhỉ? Tôi cảm thấy thật ngượng vì tất cả mọi thứ. Bộ quần áo tôi đang mặc trông thật dị hợm, tôi không có sách vở, còn cái cặp cũng mất rồi. Cả cuộc đời tôi trong chiếc cặp đó! Càng cố sức thích nghi, tôi cảm thấy mọi chuyện càng tồi tệ. Chẳng lẽ số tôi phải trở thành một kẻ vô gia cư và gàn dở ư? Tôi chẳng còn muốn trưởng thành, thay đổi hay phải xoay xở với cuộc sống nếu nó cứ diễn ra theo cách này. Tôi chỉ muốn thu mình lại và chết đi cho xong.

Tôi đi lại trong trường như một cái xác không hồn. Mọi thứ đều trở nên kỳ dị, và tôi không biết sẽ còn chuyện gì xảy ra nữa. Mọi yên vui mà tôi biết, từ trường cũ, bạn bè, rồi ngôi nhà, và cả con mèo của tôi đều không còn nữa.

Hôm ấy, sau buổi học, tôi đi ngang qua chỗ trước đây từng là nhà của mình và sững sờ khi thấy mức độ thiệt hại do trận hỏa hoạn gây ra – những thứ không bị thiêu cháy thì cũng bị nước hoặc hóa chất dùng để dập lửa phá hủy hết. Thứ duy nhất không bị thiêu hủy là những tấm hình, một số giấy tờ và một ít vật dụng cá nhân mà mẹ đã rất vất vả mới giữ lại được. Nhưng con mèo của tôi thì đã biệt tăm, và tôi thật sự đau đớn vì điều này.

Không có thời gian để đau buồn. Mẹ đẩy tôi ra ngoài. Mẹ con tôi phải tìm chỗ để ở, và tôi cũng phải mua quần áo để mặc đi học. Chúng tôi đã phải mượn tiền của ông bà vì không còn thẻ tín dụng, tiền mặt, hay thậm chí là một mảnh giấy chứng nhận để có thể rút tiền từ ngân hàng. Mọi thứ đã bị đốt thành tro bụi.

Tuần đó, đồng gạch vụn từng là nhà của tôi được người ta thu dọn sạch sẽ. Mặc dù mẹ con tôi đã thuê một căn hộ ở gần đó, nhưng tôi vẫn hay ghé ngang qua xem người ta dọn đồng gạch vụn, hi vọng có thể tìm thấy con mèo của mình. Nó đã đi thật rồi. Còn nhớ mỗi sáng khi tôi đánh thức nó dậy rồi bước ra khỏi giường, nó cứ lẻo đẻo theo sau, trèo lên áo choàng và bò vào trong túi áo tôi để ngủ tiếp. Tôi nhớ nó kinh khủng.

Dường như tin xấu thường lan đi rất nhanh, và trường hợp của tôi cũng vậy. Mọi người ở trường cấp hai, kể cả các thầy cô, đều biết đến hoàn cảnh của tôi. Tôi cảm thấy bối rối như thể mình là người chịu trách nhiệm trong chuyện này. Thật là một khởi đầu chẳng hay ho gì ở ngôi trường mới! Tôi không muốn tạo sự chú ý bằng cách này chút nào.

Vào buổi học kế tiếp, mọi người có hành động kỳ lạ hơn bình thường. Khi tôi đang chuẩn bị cho tiết học thể dục thì các bạn đến vây quanh tôi,

bảo tôi hãy nhanh lên. Tôi nghĩ chuyện này thật kỳ lạ, nhưng sau khi trải qua mấy tuần trước đó thì không thứ gì có thể làm tôi ngạc nhiên được nữa. Dường như mọi người đang cố đẩy tôi vào phòng tập thể dục – và sau cùng tôi đã hiểu tại sao họ lại làm như vậy. Ở đó có một cái bàn lớn, và trên bàn là đủ thứ “đồ” dành riêng cho tôi. Mọi người đã tổ chức một cuộc quyên góp và mua cho tôi đồ dùng học tập, sách vở và quần áo đủ kiểu. Hết như ngày Giáng sinh vậy. Lòng tôi ngập tràn niềm xúc động. Những người trước đây chưa từng nói chuyện với tôi đã tiến đến gần tôi và tự giới thiệu về mình. Tôi nhận được nhiều lời mời về nhà họ sống. Sự quan tâm chân thành của mọi người khiến tôi vô cùng cảm động. Và trong chính khoảnh khắc đó, tôi đã thở phào nhẹ nhõm với niềm tin và suy nghĩ rằng mọi chuyện rồi sẽ ổn. Hôm đó tôi đã kết bạn với mọi người.

Một tháng sau, tôi đứng ngay trong căn nhà của mình, nhìn người ta xây lại nó. Nhưng lần này đã khác rồi - tôi không phải đứng một mình mà cùng với hai người bạn mới của tôi. Phải có một trận hỏa hoạn mới khiến tôi thôi không chú tâm đến cảm giác thiếu tự tin, trở nên cởi mở với tất cả những con người tuyệt vời xung quanh mình. Lúc ấy tôi ngồi đó, quan sát ngôi nhà của mình đang được xây lại và nhận ra rằng cuộc đời của tôi cũng đang có một chuyển biến tương tự.

Lúc chúng tôi đang ngồi phác họa căn phòng ngủ thì tôi nghe có tiếng ai đó từ phía sau: “Đây có phải của cháu không?”. Tôi quay đầu lại để xem là ai, và tôi không thể tin được vào mắt mình. Một người phụ nữ đang đứng đó ôm con mèo của tôi! Tôi nhào ngay tới và bế lấy con mèo từ tay người phụ nữ. Tôi ôm nó thật chặt vào lòng và bật khóc. Mèo ta cũng rừ rừ hạnh phúc. Các bạn của tôi ôm lấy tôi, ôm lấy con mèo của tôi và nhảy vòng quanh.

Chắc là mèo ta quá hoảng sợ vì đám cháy nên đã chạy đi xa cả dặm. Trên vòng cổ của nó có số điện thoại của nhà tôi, nhưng điện thoại đã bị cháy mất và không còn liên lạc được nữa. Người phụ nữ tốt bụng ấy đã mang con mèo về nhà và vất vả tìm cho ra chủ của nó. Hình như bà cũng biết rằng có một người nào đó rất yêu quý con mèo và đang thương nhớ nó vô cùng.

Khi tôi ngồi đó cùng các bạn, với con mèo nằm cuộn tròn trong lòng, những cảm giác về sự mất mát và đau khổ trong tôi dường như tan biến. Tôi cảm thấy biết ơn cuộc đời, biết ơn các bạn, biết ơn lòng tốt của một người xa lạ và biết ơn cả tiếng kêu của cô mèo đáng yêu. Con mèo của tôi đã quay trở về, và tôi cũng thế.

- Zan Gaudio

Về tác giả và sự ra đời của Chicken Soup for the Soul

Jack Canfield là một diễn thuyết gia nổi tiếng người Mỹ, tốt nghiệp Đại học Harvard, nhận bằng cao học của Đại học Massachusetts và học vị tiến sĩ của Đại học Santa Monica. Với kiến thức sâu rộng, cách nói chuyện thuyết phục và lôi cuốn, ông đã giúp rất nhiều người khám phá sức mạnh bản thân để theo đuổi và thực hiện ước mơ của mình. Trong suốt 25 năm qua, ông đã thực hiện nhiều buổi nói chuyện với những tập đoàn lớn như: Virgin Records, Sony Pictures, Merrill Lynch, Federal Express, Sonic Burger, Income Builders International...

Mark Victor Hansen cũng là một diễn thuyết gia rất tâm huyết. Ông đã thực hiện hơn 4 ngàn buổi nói chuyện cho hơn 2 triệu thính giả ở 32 quốc gia về những đề tài liên quan đến cuộc sống, tìm kiếm sức mạnh tinh thần và phát triển nội tâm, chiến lược kinh doanh và hiệu quả trong công việc. Ông nhiều lần được mời nói chuyện trên các đài truyền hình và phát thanh nổi tiếng như: ABC, CBS, PBS, CNN... và hiện đang là một trong những nhân vật được khán thính giả yêu thích nhất.

SỰ RA ĐỜI CỦA “CHICKEN SOUP FOR THE SOUL”:

Trong những buổi diễn thuyết của mình, Jack Canfield và Mark Victor Hansen thường tiếp cận với thính giả bằng những câu chuyện có thật, xúc động và ý nghĩa, có tác dụng động viên tinh thần, giúp mọi người có thể cảm nhận sâu sắc được những ý tưởng và tinh thần của buổi nói chuyện.

Sau những lần như vậy, thính giả ở khắp mọi nơi mong muốn được đọc và lưu giữ những câu chuyện thú vị ấy. Một số người đề nghị Jack và Mark tập hợp những câu chuyện thành một quyển sách. Đến năm 1990, họ mới bắt tay vào thực hiện ý tưởng này. Nhưng việc chuyển những câu chuyện kể thành một quyển sách không đơn giản như họ từng nghĩ. Hai người gặp rất nhiều khó khăn, nhất là trong quá trình biên tập các bài viết. Sau 3 năm làm việc miệt mài, cả hai chỉ mới tổng hợp được 68 câu chuyện, còn quá ít so với con số 101 câu chuyện - con số mà họ tin là sẽ

tạo nên dấu ấn cho sự thành công của một quyển sách.

Jack và Mark quyết định tìm đến các nhà diễn thuyết khác để thu thập thêm câu chuyện bổ sung vào quyển sách. Cách này giúp cả hai đã có được nhiều câu chuyện hay và cảm động từ những con người bình thường nhưng có thể vượt lên làm được điều phi thường.

Một lần nữa, Jack và Mark tiếp tục nhờ 40 nhà diễn thuyết chuyên nghiệp khác đọc và thẩm định từng câu chuyện, và cho thang điểm từ 1 đến 10 về tính chân thực, gây xúc động và có giá trị động viên tinh thần. Sau cùng, 101 câu chuyện có điểm cao nhất đã được tuyển chọn.

Thế nhưng quyển sách này vẫn chưa có tên. Cả hai sớm nhận thấy rằng chính tên quyển sách góp phần rất lớn vào sự thu hút bạn đọc. Jack nhớ lại những lần bị ốm, ông thường được ăn xúp gà do mẹ nấu. Mẹ Jack nói loại xúp này có thể giúp phục hồi sức khỏe cho những người đang đau yếu. Một ý tưởng bừng sáng trong Jack. Quyển sách này cũng có tác dụng chữa lành những bệnh, không phải cho cơ thể như xúp gà đơn thuần mà cho tâm hồn con người. Tên sách *“Chicken Soup for the Soul”* ra đời từ đó và nhanh chóng trở nên nổi tiếng khắp thế giới.

KHÔNG TỪ BỎ ƯỚC MƠ

Để quyển sách đến được với mọi người, việc đầu tiên là phải thuyết phục một Nhà Xuất Bản đồng ý in.

Nhà xuất bản đầu tiên đọc xong và ghi nắn nót trên bản thảo: *“Gửi trả. Không hợp tác! Đề tài quá bình thường”*.

Nhà xuất bản thứ hai trả lời *“Không có ý tưởng gì lạ cả, những chuyện này ai mà chẳng biết, ai mà chẳng trải qua những chuyện tương tự như vậy”*.

Nhà xuất bản thứ ba nhận xét: *“Sức bán hạn chế - sách này chỉ dành cho những người thần kinh có vấn đề.”*

Nhà xuất bản thứ ba mươi cũng vậy. Kết quả tệ hại này nằm ngoài dự kiến và sức tưởng tượng của hai người. Jack và Mark đã phải chịu đựng đến 33 lần từ chối trong 3 năm đi khắp nơi gửi bản thảo chứ không phải chỉ trong vài ba tháng như dự kiến. Có những lúc tưởng chừng như đã bỏ cuộc nhưng họ vẫn cố gắng vượt qua và quyết tâm kiên trì đến cùng.

Năm 1992, Jack và Mark tham dự Hội thảo Nghiệp đoàn Bán sách Hoa Kỳ (American Booksellers' Association Convention). Tại đây, hai người đi từ gian hàng này đến gian hàng khác, trò chuyện với các biên

tập viên, và chia sẻ quan điểm của họ về những giá trị tinh thần sâu sắc mà quyển sách này sẽ mang lại. Hai người nhận mạnh rằng những câu chuyện trong quyển sách sẽ giúp mọi người rộng mở trái tim, nhận thức được những giá trị tinh thần và duy trì lòng can đảm để theo đuổi ước mơ, khát vọng của mình. Sau đó, bản thảo đã được gửi đến Peter Vegso, Chủ tịch Tập đoàn Xuất bản Health Communications. May mắn thay Peter Vegso sớm nhận ra giá trị tiềm ẩn của quyển sách và đồng ý xuất bản ngay.

Trải qua chặng đường gian nan, đến ngày 28/6/1993, quyển “*Chicken Soup for the Soul*” đầu tiên đã ra đời và trở thành món quà mừng Giáng sinh và năm mới được yêu thích nhất lúc bấy giờ. Những ai mua một quyển sách đều quay lại mua thêm nhiều quyển nữa để làm quà tặng người thân và bạn bè. Khắp nơi ai cũng nói về quyển sách của “một loại xúp kỳ diệu cho tâm hồn”. Mọi người kể lại cho nhau nghe những câu chuyện trong sách mỗi khi ai đó có vấn đề tương tự. Quyển sách đã thật sự tạo nên một cơn sốt và hiện tượng trong ngành xuất bản.

CHINH PHỤC THẾ GIỚI

Đến tháng 9 năm 1994, “*Chicken Soup for the Soul*” đã nằm trong danh sách sách bán chạy nhất theo bình chọn của thời báo *New York Times*, *The Washington Post*, *Publishers Weekly*, *USA Today* và thêm 5 tờ báo có uy tín của Canada.

Đầu năm 1995, “*Chicken Soup for the Soul*” đạt giải thưởng ABBY (*American Bestseller's Book of the Year*) - một giải thưởng có danh tiếng, được bình chọn bởi khách hàng của các hệ thống phát hành sách toàn nước Mỹ.

Cuối năm 1995, “*Chicken Soup for the Soul*” tiếp tục nhận giải thưởng “*Quyển sách trong năm - Book of the Year*” do tạp chí *Body, Mind & Soul* bình chọn.

Năm 1996, bộ sách “*Chicken Soup for the Soul*” đã được American Family Institute trao giải thưởng “*Non-Fiction Literacy Award*”. Riêng quyển “*Condensed Chicken Soup for the Soul*” và “*A Cup of Chicken Soup for the Soul*” được trao giải “*Story Teller World Award*” cho bộ tuyển chọn những câu chuyện hay nhất được độc giả bình chọn.

Trong hai năm 1997 và 1998, Jack Canfield và Mark Victor Hansen đã liên tục giữ vị trí “*Tác Giả Có Sách Bán Chạy Nhất Trong Năm - The Best-Selling Authors of the Year*”.

Và vào ngày 24/5/1998, Jack và Mark đã được ghi tên vào bộ sách kỷ lục thế giới Guinness là tác giả được yêu thích nhất có cùng lúc 7 tựa sách trong bộ “*Chicken Soup for the Soul*” được thời báo *New York Times* bình chọn là những sách bán chạy nhất.

Ngày nay, bất cứ ai cũng biết đến cái tên “*Chicken Soup for the Soul*”. Mọi người chuyển tay nhau, gửi e-mail, kể cho nhau và bình luận những câu chuyện trích từ bộ sách này. Và “*Chicken Soup for the Soul*” đã trở thành một thương hiệu lớn có giá trị không chỉ về mặt thương mại mà còn ở tính nhân văn cao đẹp. Ở Mỹ, người ta gọi nó là “**A Billion Dollar Brand**” (Thương hiệu trị giá hàng tỉ đô la). Thông qua những câu chuyện trong bộ sách này, bạn có thể tìm lại chính mình, có thêm niềm tin, nghị lực để thực hiện những ước mơ, khát vọng, biết chia sẻ và đồng cảm với nỗi đau của những người xung quanh, tìm lại được những giá trị đích thực của cuộc sống. Đó chính là điều giúp bộ sách “*Chicken Soup for the Soul*” tồn tại mãi với thời gian và trong lòng mọi người.

Frankenstein: tên một nhân vật trong bộ phim kinh dị được chuyển thể từ tiểu thuyết cùng tên của tiểu thuyết gia Mary Wollstonecraft Shelley (Anh).